

POVEȘTI PENTRU BĂRBAȚI

de John Kessel

C o n t e n t s

Unu.....	3
Doi	12
Trei.....	16
Patru	25
Cinci.....	33
Șase	35
Șapte.....	35
Opt.....	38
Nouă	42
Zece.....	45
Unsprezece	48
Doisprezece	51
Treisprezece.....	55
Paisprezece.....	63
Cincisprezece.....	63

Unu

Emo nu reuși să ajungă la club decât la o oră după ce se deschisese așa că, normal, localul era plin ochi și nu mai găsi loc decât în spatele a trei homosexuali, a căror trăncăneală gălăgioasă îl scotea din minți. Ceea ce nici nu era foarte greu, căci întotdeauna fusese cam nervos. Erno, în vârstă de șaptesprezece ani, era un fel de ajutor de biotehnician, cunoscut pentru pasiunea - avântată, dar nu foarte îndemânatică - cu care încerca să agate fiecare fată pe care o întâlnea.

La Depozitul de oxigen - cum se numea barul - era mai multă lume decât văzuse vreodată. Chiar dacă Tyler Durden nu apăruse încă pe scenă, mesele erau ocupate toate, iar la bar erau cozi interminabile. Proprietara, Rosamund, se mișca neconținut în stânga și în dreapta, oferind băuturi, cu fața strălucind de sudoare. Aglomerația îl enervă și mai tare pe Erno. Fusese printre primii care l-au descoperit pe Durden, iar acum oamenii care umpleau barul, și dintre care o parte veniseră probabil în urma recomandărilor lui, i se păreau niște intruși.

Reuși cu greu să ajungă la bar și își comandă o tinctură. Tyrus și Sid, niște prieteni, îi făcură semn în timp ce traversa sala. Erno sorbi băutura rece și aromată, trăgând cu urechea la conversațiile din jur, dar, încetul cu încetul, gândurile sale luară o formă mai complicată, arhitecturală.

Zări la o masă o prietenă de-a mamei sale, cu cei doi fii, care îi explicau la ce să se aștepte.

- Nu e doar un simplu artist de comedie, e un filozof, spunea unul dintre ei. Era un tânăr slăbănog. Stătea picior peste picior și se mișca în ritmul muzicii de jazz care se revărsa din difuzoare. Erno își aminti că-l cunoscuse la o petrecere, în urmă cu câteva zile.

- Dar și noi avem filozofi, răspunse matroana. Avem chiar și artiști de comedie.

- Da, dar nu ca Tyler Durden, o contrazise celălalt fiu.

- Cred că e un filozof istoric, adăugă primul băiat, slăbănogul.

- O fi, dar eu nu am auzit niciodată de istoria asta pe care o propagă el, răspunse femeia. Cine e mama lui?

Erno observă că în bar se aflau mai multe femei decât asistaseră vreodată la reprezentațiile lui Durden. Matroanele ocupaseră deja locul. Era imposibil să scapi de curiozitatea lor femeiască, de tirania lor. Își dădu seama că avea umerii încordați și își roti capul, încercând să se relaxeze.

Depozitul de oxigen fusese construit pe fosta locație a unui magazin din cartierul comercial al tubului de lavă din nord-vest. Era o zonă comercială liberă, așa că nimeni nu avusese nimic de obiectat împotriva unui bar care vindea tinctari, deși au apărut și câțiva nemulțumiți, când se află că una dintre aceste tinctari era, de fapt, alcool. Scena era amplasată într-un colț, o simplă platformă de metal. Pe margini, locul era împânzit cu mese mici, iar barul era rotund, terminându-se cu o fereastră falsă, pe care se puteau zări imagini din Vechiul New York.

Rosamund FiicaluiDemi, care pornise afacerea, angajase la început muzicieni locali de jazz. Dorea ca barul să aibă o atmosferă retro, cât mai apropiată de cea de pe vechiul Pământ, mai ales că majoritatea locuitorilor

de pe partea îndepărtată a lunii nu ajunsese niciodată acolo. Clientela ei consta din câțiva imigranți și dintr-un grup mai mare de verișori rebeli, tineri, care erau interesați de *avangardă*. Cum mama lui nu ar fi fost niciodată de acord cu un asemenea bar, Emo fu printre primii clienți.

Scoase un pachet de țigări fără fum din buzunarul costumului său negru, în stilul secolului douăzeci, își aprinse una și trase adânc, imaginându-și cum ar fi fost viața lui acum o sută de ani, pe Pământ. Dădu fumul rânced și rece afară pe nas și se surprinse în oglinda de deasupra barului: avea părul scurt și nodul de la cravată îi era strâmb. Și-l ajusta cu un gest care se vroia nepăsător.

După câteva minute, ușa din spatele barului se deschise și își făcu apariția Tyler Durden. Se aplecă peste bar și schimbă câteva vorbe cu Rosamund. Câțiva bărbați începură să fluiera și să aplaude. Rosamund aruncă în aer un pahar de coniac: acesta se lovi de becurile din tavan, se roti, datorită gravitației scăzute, apoi coborî ușor în mâna sa. După ce se convinse că atrăsese astfel atenția publicului, Rosamund sări peste bar și se duse pe scenă.

– Nu aveți altceva mai bun de făcut decât să veniți aici? strigă ea publicului deja încălzit, care îi răspunse în cor cu înjurături vesele.

– Bine ați venit la Depozitul de oxigen, continuă ea. Înainte de a-l lăsa pe Tyler să vorbească, vreau doar să vă spun că nu îmi asum responsabilitatea spuselor lui. La urma urmei, nu e fiu-meu.

Durden păși pe scenă. Publicul se agită în tăcere, puțin nervos. Tyler își trecu mâna peste capul ras și zâmbi șmecherește. Era un bărbat solid, cam de treizeci de ani și purta o salopetă albastră, de tehnician de mediu. În jurul taliei avea prinsă o curea pe care îi atârnavă tot felul de unelte. Arăta ca un muncitor care tocmai își terminase schimbul.

– Faceți dragoste, nu război! începu el. Vă mai amintiți acest slogan? Mamele voastre vi l-au spus, pe când abia ați început să mergeți la școală. Mie, unul, nu mi-a plăcut niciodată. „Faceți dragoste, nu război” ne zic ele. Urâsc chestia asta. Eu vreau să fac și dragoste și război. Eu vreau ca scula mea să nu rămână doar o simplă sculă. Vreau ca ea să reprezinte ceva!

Un tip din public îi strigă imediat:

– De ce? Nu ți se mai scoală? Durden rânji.

– Hai să o întrebăm. Se adresă șlițului.

– Hei, fiule! Nu-ți mai place futaiul?

Apoi privi în sus, spre tavan, fața căpătă o expresie simplă. Acum făcea pe propriul penis:

– Salutare, tati! Ei, cum să nu-mi mai placă? Durden le făcu cu ochiul la doi tipi machiați

din primul rând, apoi se întoarse la dialogul cu penisul său.

– Băieți sau fete?

– Ce zi e azi?

– Marți.

– Atunci nu contează. Căci marțea e ziua mamiferelor.

– Excelent răspuns, fiule.

– Normal, sunt un Partener Bun. Homosexualii au izbucnit în râs și la fel făcu și

Emo.

– Vrei să-ți arăt cum se face?
– Nu chiar acum fiule, îi răspunse Tyler. Stai liniștit câteva minute și am să le explic eu, ok?

– Nicio problemă. Mă găsești aici, dacă ai nevoie de mine.
– Da, știu. Durden se întoarse din nou, spre public.
– Amintiți-vă ce vă spun Mamele: *ține-ți fiul aproape, lasă-ți sămânța să plece*. Rosti zicala pe un ton exagerat, agitându-și mâinile spre public, sobru ca o bunică certăreață. Asta le plăcu oamenilor și o parte din ei repetară fraza, cu aceeași intonație.

Durden începuse să se încălzească.

– Dar scula nu e bună decât pentru futai? Eu vă zic că nu! Scula e semnul puterii. E arborele vieții. E ca o armă. E o unealtă ascuțită a logicii. E căutătorul adevărului. Matroanele susțin că a fi bărbat nu e decât o joacă. Știți cum le răspund eu? Jucați-vă cu asta, fetelor! își prinse penisul imaginar cu ambele mâini și își luă o expresie stupidă.

Sala râsună de aplauze.

– Dar, bineînțeles, *ele* nu se pot juca cu ea! Nu-mi pasă cum sunt genele programate, dar matroanele nu dispun de *mașinăria* noastră. Mai mult, ele nu dispun nici de *hardware-ul* nostru. Dar vor să ne programeze în așa fel încât să devenim ceea ce își doresc ele. Total se reduce la modul în care vor ele să ne distrugă *hardware-ul* cu *software-ul* lor.

Râse de unul singur, de data asta. Picăturile de sudoare i se scurgeau pe țeasta rasă, în bătaia reflectoarelor.

– Matroanele ne spun: „Nu confundați penisul cu un falus”. Dădu din șolduri, ca o femeie, ridicând bărbia și îngustându-și ochii: acum arăta exact ca o matroană arhetipală. își subție vocea și continuă: „Da, băiețasi, e adevărat că aveți niște scule drăguțe, dar acum trăim într-o societate *post-falică*. Penisul nu mai e decât un simplu apendice biologic.”

Acum imită vocea unui băiețel, care își întreabă mama curios:

– Ca un picior, mamă? Mama:

– Da, fiule, exact ca un picior, își reluă vocea obișnuită:

– Dar câți dintre voi, cei de față, v-ați botezat picioarele?

Râsete. Câteva mâini ridicate.

– Aha, deci teoria piciorului nu prea ține.

– Matroanele însă, susțin că penisul nu e decât un instrument pentru propagarea speciei. Sexul oferă plăcere doar pentru a încuraja procreația. Pe când, un falus, cu orice mână l-ați apuca - eu prefer stânga - ...

Sala izbucni, din nou, în râs.

– ... un falus e o idee, o creație culturală a demult- dispărutului patriarhat, e ca un prezervativ simbolic aplicat peste penis, pentru a-i da acestuia alt sens, în afara celui biologic ...

Durden își apucă din nou penisul invizibil.

– Pune-mi prezervativul, iubito, ohhh, da, îmi place cum o faci...

Erno îl mai auzise pe Tyler vorbind despre prezervativul simbolic. Deși nu folosea niciodată aceleași fraze, renunță să mai fie atent la el și începu să studieze publicul. înțelegeau oamenii de aici ceva din spusele vorbitorului? Majoritatea bărbaților păreau absorbiți de discursul acestuia și râdeau la glumele lui. în primul rând, un bețiv se așezase în patru labe și urla la fiecare cuvânt al lui Tyler. Homosexualii stăteau îmbrățișați și zâmbeau

afectat. Fețele lor machiate strident străluceau în lumina reflectoarelor. Dar erau și o mulțime de bărbați al căror răs era destul de nervos și câțiva nu râdeau deloc.

Râdeau și femeii, mai ales cele mai tinere. Altele păreau doar amuzate și zâmbeau subțire. Urmau cele care păreau că nu înțeleg foarte mult și cele care arătau foarte plictisite. În sfârșit, mai erau și cele care stăteau nemișcate și care aveau fețele aproape schimonosite de furie.

Erno nu știa ce să simtă pentru cele care râdeau. Față de cele care păreau plictisite nu simțea decât un puternic sentiment de ostilitate: de ce-ați mai venit aici, dacă nu vă place, îi venea să le întrebe. Le prefera pe cele care erau furioase. Asta era reacția pe care vroia să o vadă pe chipul unei femei, la o astfel de adunare.

Dar apoi mai observă o categorie: erau femeile care păreau calme, interesate, atente, dar care nu se amuzau câtuși de puțin. De acestea, Erno se temea.

În spatele sălii se aflau câțiva polițiști, atât femei cât și bărbați, echipați cu bastoane, care la un capăt aveau niște luminițe roșii, ceea ce însemna că spectacolul era înregistrat. Privind mai atent în jurul său, Erno numără vreo șase agenți de ordine. Unul dintre aceștia, realiză speriat, era chiar mama lui.

Se ascunse în spatele unui tip înalt. Era posibil să nu-l fi văzut încă, dar, mai devreme sau mai târziu, avea să se întâmple asta. O clipă se gândi că ar putea să o înfrunte, dar apoi se strecură prin spatele unui rând de privitori, către baie. O polițistă, al cărei aspect fizic suplu, lunar fusese modificat genetic într-o masă de mușchi, stătea chiar în fața ușii. Nu-i dădu, însă, nicio atenție lui Erno: îl asculta atentă pe Tyler, care acum conversa din nou cu penisul său.

- M-am săturat să fiu un prizonier, se plângea acesta.
- Te simți încolțit? îl întreba Tyler. Privi în sus, cu o expresie de stupeoare.
- Păi sunt închis în pantalonii ăștia toată ziua!
- Am să-ți dau voie să ieși, dar mai întâi trebuie să-mi răspunzi la următoarea întrebare: ești penis sau falus?
- Asta e o distincție neînsemnată.
- *Au contraire*, micuțule! Cred că nu ai fost atent la ce-am spus până acum.
- Mda, ascultarea nu face parte din punctele mele tari.
- Păi, după cum vorbești, eu zic că ești un falus. Avem o grămadă de cămăruțe pentru penisuri, dar nu și pentru falusuri. Mamelor nu le plac falusurile pe aici.
- Acum lasă-mă să iau puțin aer! strigă penisul.
- E o încercare bună, dar nu e momentul. Ascultă-mă, fiule. E riscant să ieși acum. Ai putea fi rănit. Mișcarea de eliberare falică e abia la început.
- Păi credeam că voi, verișorii, nu vă doriți decât *libertatea*.
- Asta doar în teorie, căci în practică, falusurile libere sunt un pericol.
- Da? Și cine spune asta, mă rog?
- Debra, Mary, Sue. Și Jasmina spune la fel când mă întâlnesc cu ea și îmi ține predica ei, de genul Noi-ne-plângem-voi-ascultați. Nici Ramona nu crede altfel și mai e și cățeaua aia de Nora...

Emo o zări pe maică-sa venind chiar spre el. Se strecură pe lângă polițista de la ușă și ieși în hol. Văzu ușa de la baie și alte două care nu știa unde duceau. Din club se auziră hohote de râs - Tyler ajunsese cu povestea sa în punctul culminant. Blestemându-și mama, Emo intră în baie.

Nu era nimeni acolo. Putea să audă râsetele, dar nu și cuvintele care le provocau. Prezența mamei sale îl despărțise de comunitatea de masculi, scurt, de parcă l-ar fi tăiat cu un cuțit. Emo se simți frustrat și furios. Se duse la un urinai să se răcorească.

Deasupra urinalului, putea urmări pe un ecran o scenă din Central Park, de pe Pământ, veche de o sută de ani. Acțiunea se desfășura noaptea, pe o alee străjuită de niște copaci uriași, la fel de mari ca aceia din Parcul Sobieski. Niște felinare cu lumină puternică dădeau la iveală un bărbat și o femeie, plimbându-se agale și vorbind. Emo se simți frustrat că nu le putea auzi vocile.

Femeia era îmbrăcată într-o rochie strânsă pe talie, care se termina la genunchi. Rochia avea un decolteu larg și i se puteau zări sânii. Bărbatul purta un costum negru, asemănător cu al lui Emo. Se întrebă de unde făcuse rost Rosamund de filmuleț.

La un moment dat, bărbatul o înghesui pe femeie într-un luminiș. O prinse cu mâna de talie, strângând-o lângă el. Ea se lăsă moale în îmbrățișarea lui. Emo nu le putea vedea fețele în întuneric, dar putea să-și dea seama că erau lipite una de alta. Simți cum i se întărește penisul.

Se îndepărtă de urinai, îl închise și își trase fermoarul la pantaloni. Chiar atunci se deschise ușa și intră o femeie. îl privi scurt pe Emo și se îndreptă spre una din toalete. Emo se duse la chiuvetă și își vârî mâinile sub apă. Prezența femeii îl înfuriase din nou.

Fără a se întoarce spre ea, dar privind în oglindă, Emo o întrebă:

– De ce ai venit aici în seara aceasta?

Femeia își ridică privirea (până atunci își studiase manichiura) și ochii i se întâlniră cu ai lui. Era mai tânără decât mama lui și avea o față frumoasă, în formă de inimă.

– Din curiozitate. Toată lumea vorbește despre el.

– Dar crezi că bărbații te vor aici?

– Nu știu ce vor bărbații.

– Exact, asta e și ideea. Măcar înveți ceva din ce spune el?

– Poate. Femeia reîncepu să-și privească unghiile. Nu cumva ești fiul lui Pamela Fiica lui Meg?

– Ea așa pretinde, răspunse Emo, trăgându-mi mâinile de sub uscător.

Femeia se spală și ea pe mâini și se duse să le usuce. Avea un fund superb.

– Ea te-a adus aici sau tu ai adus-o pe ea? îl întrebă pe Emo.

– Ne-am adus unul pe celălalt, răspunse acesta și părăsi baia. Aruncă o privire în club, ascultând cu atenție zgomotele care veneau de acolo. Mulțimea devenise mult mai turbulentă și mai sonoră. Strigătele de încurajare ale bărbaților semănau mai degrabă a lătrături, iar râsetele lor erau pline de furie. Mama lui încă se afla acolo. Nu vroia să o vadă sau să fie văzut.

Se întoarse și trecu de baie, spre capătul holului. Acesta se termina

într-un unghi drept, dar când Emo ajunse acolo, observă o ușă veche în spatele unui morman de lăzi din plastic. Dădu la o parte lăzile și deschise ușa cât să se poată strecura înăuntru.

Încăperea în care intra era întunecată. Auz. ecoul produs de pașii săi. După ce ochii s-au adaptat la semi-întuneric, văzu că intrase într-o sală foarte mare, din cărămidă, care era goală cu excepția câtorva stative, care probabil fuseseră folosite la începutul coloniei, pe vremea când locul acesta era chiar un depozit de oxigen, pentru stocarea cilindrilor de oxigen lichid. Lumina chioară venea de la becurile antice, bioluminescente, de pe pereți. Probabil că aici fusese amplasat, la începuturile sale, clubul.

Datorită tincturii, care încă îi dădea o stare de agresivitate, Emo se apucă să urle:

– Sunt Emo! Sunt Regele Lunii!

– unii... unii ... unii îi răspunse ecoul, după care se așternu din nou liniștea. Trase un șut unui cilindru, care se roti zgomotos vreo câțiva metri în fața sa. Se apucă să cerceteze sala imensă și rece. La un capăt, dădu peste un alcov săpat în perete. Undeva în partea opusă, de abia vizibilă, se putea zări o ușă presurizată, ce părea veche de când lumea.

Emo hotărî că e mai bine să nu umble la ea -s-ar fi putut deschide direct în vid. Se întoarse la ușă și ieși pe hol.

După colț, doi bărbați tocmai ieșeau din baie și Emo îi urmă, de parcă și el ar fi făcut același lucru. Clubul era și mai aglomerat. Nu puteai arunca un ac, atât era de plin. Maică-sa, împreună cu alți polițai, se mutase mai aproape de scenă.

– ... problema e că, dacă faci sex tot timpul, nu mai apuci să te gândești și la altceva, spunea Tyler. E atâta sânge în corpul omenesc. De aceea vechii catolici îi puneau lacăt Papei pe penis. Avea un imperiu de condus: cu cât își petrecea mai mult timp în compania măriei sale penisul, cu atât mai puțin îi stătea mintea la cum să-i jecmănească pe supuși de bani. Cam așa e și cu mamele noastre: cu cât sângele curge mai mult sub centură, cu atât mai puține șanse sunt ca el să curgă și prin creier. Ideile bărbaților radicali trebuie ținute la pământ!

Tyler se aplecă spre bărbatul beat din primul rând:

– Înțelegi ce vreau să spun soldat, nu-i așa?

– Te cred, răspunse acesta. Încercă să stea drept, dar se clătină și se așeză pe jos, după care încercă din nou să se ridice.

– Unde lucrezi?

– La Lunox, reuși, în sfârșit, omul să-și recâștige echilibrul. Ai dreptate, ai...

Tyler îl bătu amical pe umăr.

– Băiat-oxigen, cum s-ar spune. Tu înțelegi ce vreau să spun, doar lucrezi acolo, la linia de procesare și poate te gândești că, dacă ai adăuga ceva mai mult grafit în camera de reducere, ai putea crește eficiența cu cinsprezece procente și chiar atunci cine intră peste tine? Mary Ellen Picioare-lungi, cu fusta ei strâmtă și zbang! Aici Tyler își luă expresia unui om năucit de o lovitură puternică în cap. Of, la ce mă gândeam? Îți zici, mintea ți-e goală, nu o mai vezi decât pe ea.

Publicul începu să urle.

– Și, uite așa, îți descrește I.Q.- ul cu patruzeci de puncte. Și nimic.

NIMIC nu se va schimba, până când nu vom acționa. Am dreptate, frații mei?

Alte urlete, pline de mânie. Tyler începu să transpire tot mai tare și să râdă, cutremurându-se de parcă ar fi fost electrocutat:

– Ține-ți fiul aproape! *Penis, nu! Falus, da!* Lumea aplaudă de data asta. Bărbații erau în

picioare, cu pumnii strânși. Bețivul o văzu pe mama lui Erno lângă scenă și facu un pas spre ea. Îi spuse ceva și, în timp ce mama sa și partenerul ei rămaseră nemișcați, își înfipse mâna în pieptul femeii și o împinse la o parte.

Celălalt polițist își descarcă bastonul electric în agresor. Brațele bețivului au zburat într-o parte, lovind pe cel mai apropiat dintre privitori, moment în care alți doi bărbați și-au luat avânt și l-au trântit pe polițist la pământ. Mama lui Erno își ridică și ea bastonul. Alți polițiști au apărut lângă scenă, luptându-se cu bărbații aflați acolo. O masă zbură prin aer, se auziră strigăte de durere și bătaia se întinse în tot barul; era prima revoltă din ultimii cinzeci de ani.

În vreme ce mulțimea se îmbulzea spre ieșire sau spre polițiști, Erno încercă să se strecoare spre baie. Ezită o clipă, timp în care Tyler Durden apără, împiedicându-se, din încăierare. Il zări pe Erno și îl întrebă:

– Ce ne facem acum, puștiule?

– Vino cu mine, răspunse Erno. îl apucă pe Tyler de braț și îl trase spre capătul holului, pe lângă lăzile de plastic. Izbi ușa cu putere după ce intrară în depozit și apoi fixă un tub de oxigen de ea. Putem să stăm aici până ce se calmează lucrurile.

– Cum te cheamă?

– Erno.

– Ei bine, Emo, ești sigur că vrei să ne ascundem? Ar fi mai interesant dacă ne-am întoarce în bar.

Emo hotărî că e mai bine să nu-i spună lui Tyler că unul dintre polițiști era chiar mama lui.

– Vorbești serios? îl întrebă.

– Nu glumesc niciodată. Durden se îndepărtă de ușă și începu să cerceteze depozitul cufundat în semi-întuneric. Lovi cu piciorul într-o bucată de piatră, pe care o proiectă tocmai în peretele din fața lui, aflat la vreo treizeci de metri depărtare. Cred că locul acesta a fost construit chiar la începutul colonizării. Mă mir că nu-l folosesc la nimic. Probabil că e plin de deșeuri toxice.

– Crezi? se îndoi Emo.

– Cine știe? Durden se duse spre partea cea mai îndepărtată a depozitului și Emo îl urmă. Era destul de frig, le ieșeau aburi din gură când respirau. E incredibil că luminile încă mai funcționează, se miră el.

– O colonie bine construită poate dura cel puțin cinzeci de ani, spuse Emo. Atât timp cât există umiditate în aer.

– Văd că te pricepi la chestiile astea.

– Lucrez în domeniul biotehniei. Sunt un hacker de gene, se lăudă Emo.

Durden nu spuse nimic și Emo se simți jenat de această ieșire.

Ajunseră la zidul din spatele depozitului. Durden descoperi și el ușa

presurizată, fixată în alcovul întunecat. Pe podea se puteau zări niște semne galbene de avertizare învechite. își scoase lanterna de la brâu. La fel de uzat era și cadrul ușii.

– Nu cred că ar trebui să o deschidem, sugeră Emo.

Durden îi înmâna lanterna lui Emo, scoase o bară de metal din cureaua de la brâu și o înfipse în marginea ușii. Ușa rezistă o vreme apoi, cu un scrâșnet puternic, se crăpă vreo câțiva centimetri. Emo tresări la auzul zgomotului.

– Hai, Erno, dă-mi o mână de ajutor, îi ceru Durden.

Emo se prinse cu o mână de marginea ușii și amândoi se încordară, împingând cu toată puterea bara de metal. Durden se sprijini cu un picior de perete, pentru a putea trage mai cu putere. Când ușa se deschise pe neașteptate, Emo căzu pe spate și se lovi cu capul de ciment. Durden își pierdu și el echilibrul, se clătină într-o parte și alunecă pe podeaua prăfuită. În timp ce Emo încerca să-și recapete vederea, Durden sări în picioare și începu să râdă:

– Bingo, strigă el. Ești în regulă, Emo? Emo își pipăi ceafa. Nu sângera.

– Da, nicio problemă.

– Atunci hai să vedem ce e aici.

În fața lor se deschidea un coridor întunecat, săpat în bazalt. Durden păși primul, luminând drumul cu lanterna. Emo ar fi dorit să se întoarcă în club - lucrurile probabil că se liniștiseră deja dar hotărî că e mai bine să-l urmeze pe Tyler.

După doar câțiva pași, coridorul se transformă într-un tub de lavă înghesuit. Primii coloniști nivelaseră podeaua tubului format din curgerea - cu miliarde de ani în urmă - a lavei de răcire. Între pereții ridicați pentru a forma o serie de încăperi se deschidea o cărare de pietriș roșu, vulcanic, asemănătoare cu podeaua din uzina de oxigen. Pietricele neregulate pe care le loveau cu picioarele se izbeau cu un zgomot surd de pereți. Pe tavan se zăreau, la anumite intervale, neoaie care nu mai erau demult în uz. Tyler cercetă cu lanterna primele două încăperi și intră în cea de a treia.

– Cred că locul ăsta e aici de la începutul coloniei, își dădu Emo cu părerea. Mă întreb de ce o fi abandonat.

– E destul de înghesuit, comentă Tyler, luminând pereții cămăruței.

Lumina căzu apoi pe un mic obiect pătrat dintr-un colț. Durden trase de la brâu o altă unealtă, care se dovedi a fi o sondă.

– Întotdeauna cari chestiile astea cu tine? întrebă Emo.

– Îmi place să fiu pregătit, răspunse Durden. Fixă lumina deasupra obiectului și se aplecă să-l cerceteze îndeaproape. Arăta ca o cutie mică, groasă de câțiva centimetri. Ai auzit vreodată de Cercetași, Emo?

– Una din primele colonii lunare?

– Nu, ceva în genul Casei Bărbaților, dar diferit. Durden înfipse sonda în marginea de sus a cutiei și aceasta se crăpă imediat. Ia să vedem ce e înăuntru.

Puse sonda pe podea și ridică cutia în mână. Trase cu degetele de marginea de sus și o deschise. O mulțime de pagini netede se răsfiră între degetele lui.

– Ce e? întrebă Emo.

– O carte.
– Funcționează?
– E o carte de pe vremuri, nu funcționează pe bază de curent. Cuvintele sunt tipărite pe foile astea, făcute din hârtie.

Emo își aminti că văzuse ceva asemănător ir. filme.

– Probabil că e foarte veche. Despre ce e? Durden întoarse filele cu grijă.

– E o carte de povestiri, îi răspunse. Apoi se ridică și îi înmâna cartea lui Emo. Ține. Poți să păstrezi. După ce o citești, să-mi spui și mie despre ce e vorba.

Emo încercă să descifreze câteva cuvinte, dar lumina lanternei era prea slabă.

Durden băgă sonda la loc în cingătoare. îș: trecu apoi mâna peste capul ras, ștergând prafu depus pe el.

– Mi se pare că ți-e cam frig, îi spuse lui Emo. Cred că e timpul să o ștergem. Ieși din cameră și o luă spre capătul coridorului.

Emo simți că Tyler îi ascundea ceva. Ținând cartea strâns în mână, îl urmă, luându-se după firul subțire de lumină al lanternei. Dar, în loc să se îndrepte spre ieșire, Durden se afunda și mai mult în tubul de lavă.

în cele din urmă, la capătul tubului, au dat de c altă ușa presurizată. Când Durden atinse panou; de control, în mod miraculos acesta se aprinse.

– Ce crezi? îl întrebă pe Emo.

– Cred că ar trebui să ne întoarcem, răspunse Emo. Nu avem de unde să știm dacă ușa de pe cealaltă parte e încă presurizată. E posibil ca sistemul de siguranță să nu mai funcționeze. Dacă c deschidem, s-ar putea să nimerim direct în vid. își puse cartea la subțioară și suflă în mâinile înghețate.

– Câți ani ai, Emo?

– Șaptesprezece.

– Șaptesprezece? Ochii lui Durden străluciră malițios. Păi asta nu e o vârstă la care să fii prea grijuliu.

Emo nu se putu abține să nu zâmbească.

– Ai dreptate. Hai s-o deschidem.

– Ești de-al meu, Emo! spuse Durden încântat. bătându-l pe umăr. Apăsă butonul de deschidere al ușii. Se auzi un zgomot înfundat, de motor electric care nu mai fusese folosit demult. Emo simți cum bătaile inimii i se întetesc și cum sângele îi fierbe în vene. La început nu se întâmplă nimic, apoi ușa începu să se deschidă încet. Un val de aer scăpă din tubul de lavă, ridicând praful. Dar se opri la fel de repede pe cât începuse și ușa se deschise complet, dând la iveală un compartiment vechi, plin din podea până în tavan cu lăzi și încregânturi de tuburi din fibră de sticlă.

Le luă aproape jumătate de oră până reușiră să dea cutiile la o parte și să-și croiască drum prin compartiment, ajungând într-un final în alt depozit, care era încă în funcțiune. S-au cățarat pe niște schele ca să ajungă la intrare și apoi s-au strecurat în coridorul coloniei.

Se aflau acum în capătul cel mai îndepărtat al sectorului Șase Nord, care servea aripa industrială a coloniei. Dacă puținii muncitori pe care i-au întâlnit observaseră costumul ciudat pe care îl purta Erno, nu au comentat.

Erno și Tyler au hotărât să se întoarcă acasă. Tyler făcu glume la

adresa polițiștilor tot drumul, până ajunseră în spațiul deschis al craterului în formă de dom care se afla chiar în centrul coloniei. Deasupra imensului dom era proiectată imaginea cerului întunecat, plin de stele. În depărtare, peste văile acoperite cu ienupăr, la baza craterului, luminile străluceau printre copacii din Parcul Sobieski. Erno inspiră aerul îmbibat cu o aromă puternică de pin.

– Aceasta e lumea pe care ne-au lăsat-o strămoșii noștri, spuse Tyler, ridicându-și brațul, de parcă ar fi vrut să i-o ofere lui Erno.

În timp ce Tyler se întoarse, pregătindu-se să plece, Erno îi strigă excitat:

– A fost o aventură pe cînste!

– Prima din multe altele, Erno, răspunse Tyler și o luă la fugă.

Ziua Celibatului

De Ziua Celibatului, toată lumea renunță, pentru o zi, la sex.

Unii nu sunt de acord cu acest lucru, dar sunt destul de puțini. Majoritatea bărbaților se folosesc de această zi pentru a se retrage la Casa Bărbaților care, deși nu are un statut bine stabilit, a fost înființată de prima generație de coloniști.

Aici, bărbații și băieții discută despre ce înseamnă să fii bărbat, despre ce înseamnă să iubești alți bărbați sau femei, despre care este rolul tatălui într-o lume în care patriarhatul nu mai reprezintă decât un concept biologic. Se plîng de soarta lor. Spun glume deocheate și cântă. Se luptă, măsurându-și puterile. Pun țara la cale. Atât heterosexualii, cât și homosexualii sau bisexualii își dau cu părerea despre ce își doresc femeile cu adevărat și dacă lucrul acesta e sau nu important de știut. Cu alte cuvinte, încearcă să afle ce înseamnă să fii un bărbat adevărat.

Pe când era copil, Erno obișnuia să meargă la Casă cu actualul partener al mamei sale sau cu unul dintre ceilalți bărbați din casa comună. Unii dintre aceștia l-au învățat diverse lucruri. Așa a aflat despre masturbare sau despre Teoria Microlimbajului.

Dar, indiferent de cât de primitivi erau bărbații unii cu ceilalți - și o făceau, vorbind tot timpul despre camaraderia masculină - exista întotdeauna o încordare, ca atunci când cunoșteai un băiat nou sau când trebuia să stai de vorbă cu un adult. Bărbații veneau la Casă pentru a-și petrece timpul împreună și pentru a-și aminti de vremurile bune din trecut, dar numai un nebun și-ar fi putut dori să trăiască numai în compania bărbaților.

Doi

Fondatorii Societății Verișoarelor și a Verișorilor văzuseră femeile ca pe niște agenți independenți, ca pe niște gânditoare libere formând alianțe cu alte femei pentru a crea o legătură socială puternică pe care bărbații să nu o poată rupe. Dar mama lui Erno era diferită de acele femei. Ele existau doar în filmele istorice, stînd așezate în cerc, rîzînd și făcînd planuri de viitor, sigure pe ele și încrezătoare.

Mama lui Erno era polițistă. Avea ochi pătrunzători și suspecta pe toată lumea. Ca orice polițist, imaginația îi era bogată doar atunci când trebuia să se gîndească la infracțiunile pe care le puteau comite oamenii.

Erno, mama lui, sora ei Celeste și mătușa Sophie ca și verișoarele lui

Lena și Aphra și alți câțiva bărbați, dintre care unii probabil că erau tați, iar alții doar Buni Parteneri, locuiau cu toții într-un apartament, în Sânger, la al treilea nivel al cvadrantului de nord, ale cărui ferestre dădeau spre fermele care acopereau baza craterului căruia toată lumea îi spunea Fowler, deși adevăratul crater Fowler era mult mai mare și se afla la cinci kilometri distanță.

Emo avea camera lui. Nu-i păsa de faptul că fetele trebuiau să împartă aceeași cameră și că, la vârsta de paisprezece ani, trebuiau să plece de acolo. *Ține-ți fiul aproape și lasă-ți fetele să plece*, așa suna de fapt aforismul de care Tyler își bătuse joc. Mama lui Emo nu dădea prea mulți bani pe aceste aforisme. Emo își aminti expresia de pe fața ei, atunci când se apropiase de bețivul din primul rând: era tristă pentru că trebuia să facă asta, dar hotărâtă să-și ducă sarcina la bun sfârșit. Mama lui se simțea bine în lumea asta, nu simțea nevoia unei schimbări. Prietenele ei veneau în vizită și împreună beau cafea și bârfeau, la fel ca toate celelalte mame, surori sau mătuși. Erau, cu toate, niște femei obișnuite.

Nu că vreunul dintre bărbații pe care îi cunoștea Emo ar fi fost extraordinar. Desigur, în afară de Tyler Durden. Pe care nu numai că reușise să-l cunoască în came și oase, dar cu care petrecuse o seară plină de aventuri, fără să fie prinși.

Celeste și Aphra tocmai își mâncau castroanele cu fulgi de ovăz, când ajunse Emo acasă, a doua zi dimineată,

– Unde ai fost? îl întrebă mama lui, părând mai degrabă curioasă decât supărată. Emo observă că avea o vânătaie pe tâmplă.

– Ce-ai pățit la tâmplă? o întrebă Emo. Femeia își atinse vânătaia cu mâna, ca și cum ar fi uitat de ea și făcu un semn ca nu era nimic grav.

– Au fost niște probleme la clubul din cartierul comercial, răspunse mătușa Sophie. Poliția a fost nevoită să intervină și mama ta a fost atacată.

– A fost o adevărată răscoală, interveni Lena. În legătura cu asta vom ține o mare adunare în parc, astăzi. Lena mai avea o lună până să împlinească paisprezece ani și abia aștepta să aibă drept de vot.

Emo se așeză la masă. Atunci simți cartea, pe care o ascunsese în spate, între cureaua de la pantaloni și sacou. Se aplecă deasupra mesei, își trase un castron de fulgi de ovăz și o lingură. Cu ochii în mâncare, pentru a nu privi în ochii nimănui, întrebă, încercând să pară cât mai nepăsător:

– Ce fel de adunare?

– Unul dintre rebeli e în comă, răspunse Lena. Comitetul ordinii sociale vrea ca acest clown, Durden Tyler, să dispară.

Emo își concentra și mai mult atenția asupra mâncării.

– De ce?

– *Ai auzit de el?* întrebă maică-sa.

Înainte de a reuși să găsească un răspuns convenabil, Nick Farahsson, partenerul mamei sale, intră în încăpere:

– O, Doamne, Pamela, chiar nu ești atentă deloc? Emo e unul dintre fanii lui cei mai înfocați.

Maică-sa se întoarse spre el:

– E adevărat, Emo?

Își ridică privirea din castron și o privi drept în ochi. Femeia părea supărată.

– Am auzit și eu de el, ca toată lumea.

– Ei, hai, Emo, îl contrazise Nick, pun pariu pe ce vrei că ai fost și tu acolo aseară.

– Eu pun pariu că *tu* nu ai fost acolo, răspunse Emo.

Nick se întinse leneș.

– Eu nu am nevoie de poveștile lui. Nu am de ce să mă plâng. Zicând acestea, se apropie de mama lui Emo, o sărută pe gât și îi cuprinse sâni; în palme.

Ea se întoarse spre el și îl sărută pe obraz.

– Așa și trebuie.

Lena se strâmbă dezgustată.

– Heterosexualii ăștia, abia aștept să plec de aici. Recent, se declarase lesbiană și era foarte serioasă când venea vorba de asta.

– Mai bine te-ai ocupa de lecții, Lena, spuse mătușa Sophie. Las-o pe mătușa ta să-și vadă de propria viață sexuală.

– Tipul ăsta, Durden, e pe cale să o încaseze rău de tot, comentă Nick. Miroase de la o poștă a caz de dezvoltare anormală. Cine e mama lui?

Emo nu se putu abține să tacă.

– Nu are mamă, pentru că nu are nevoie de așa ceva.

– Partogeneză, spuse mătușa Sophie. Nu credeam că a fost deja perfectată.

– Dacă e așa, ce se va întâmpla cu mine? întrebă Nick.

– Găsim noi la ce să te folosim, spuse mama lui Emo, lipindu-se languros de el.

– Voi doi puteți să vă retrageți în camera voastră, le sugeră mătușa Sophie. Ne ocupăm noi de restul treburilor.

– Nu e nicio grabă. Nick își trase un castron cu fulgi de ovăz și se așeză la masă. Mulțumesc, iubire, îi spuse lui Aphra. Totuși, nu înțeleg care e problema tipului ăsta.

– Pe tine nu te deranjează că nu poți vota? îl întrebă Emo. Nu ți se pare un lucru nedrept?

– Nu mă interesează să votez, răspunse Nick.

– Ești exact ca un trântor.

Maică-sa îi aruncă o privire încruntată. Emo își împinse castronul cu cereale și părăsi bucătăria.

– Bine că ești *tu* cel cu școală, strigă Lena. Frumoase haine! Cu ce te ocupi?

– Taci din gură, răspunse Emo încet, dar își simți urechile arzând.

Nu avea nimic de făcut până la 11, când avea orele de practică la uzina de biotehnologie, la care, dacă nu avea chef, nici măcar nu trebuia să meargă. Lena avea dreptate în legătură cu asta. Scoase cartea și o aruncă pe pat, se dezbracă și dădu drumul la monitor. Pe prima pagină găsi un raport despre activitatea solară care se apropia de vârful ei, o dată la unsprezece ani, și avertismente pentru cei care urmau să lucreze afară în această perioadă. Erno activă calendarul: da, iată, o discuție despre Tyler Durden era programată în amfiteatru la ora 16.00. Un link ducea spre imagini de la bătaia de cu o zi înainte, de la bar, și la un forum pe care cetățenii își puteau posta comentariile. Un verișor, pe nume Tashi Yokiosson, fusese lovit cu o bătă și acum era în comă, urmând să sufere o nano-operatie.

Erno nu-l cunoștea, dar asta nu-l făcea mai puțin furios. Se gândi să-l sune pe Tyrus sau pe Sid, să afle dacă pățiseră ceva și să le povestească aventura sa cu Tyler. Dar asta ar fi însemnat să rupă secretul și, în plus, lucrurile ar fi putut ajunge la urechile mamei sale. Dar nu putea să nu sărbătorească deloc modul în care își petrecuse noaptea cu Tyler, așa că își deschise jurnalul și scrise o poezie:

Afară din crater
Am descoperit tunelele demult pierdute
ale libertății
și ale puterii masculine.
Am hoinărit
umăr la umăr cu fratele meu ca doi bărbați.
Ieșirea la suprafață
Dintr- o societate amorțită
o faci strigând cât poți.
Cu steagul ridicat
asemenea spartanilor de demult
mândru, drept, neînvins,
de îmbrățișarea vicleană a femeilor
de vorbele lor tari.

Păreau destul de reușite. Aveau ceva din simplitatea dură a beatnicilor. Avea să le citească la următoarea întâlnire de la Clubul Poeților. Le salvă, la un loc cu celelalte patru sute de poezii scrise în anul acela: Erno se mândrea cu faptul că era cel mai prolific poet din clasa lui. Câștigase deja patru Premii Laurel; unul pentru cele mai bune versuri, unul pentru cel mai bun sonet și două pentru cele mai bune rime - și un premiu

Snappie pentru cel mai bun limerick al anului 2007. Era sigur că va primi titlul de Bard la o vârstă foarte tânără, poate chiar mai repede decât Patrick FiuluiMaura, care deținea recordul în acest sens.

Închise monitorul și se întinse pe pat. Apoi își aminti de carte și începu să o caute printre hainele aruncate pe pat. Avea coperta albastră, iar legătura - care era dintr- un fel de material pe care nu-l putea recunoaște - bătea în roșu. Pe coperta de pe față era desenată o torță înconjurată de o coroană de lauri. Pe prima pagina scria: *Povești pentru bărbați, O antologie de Charles Grayson. Publicată în august 1936, în Statele Unite ale Americii.*

Ca fan al culturii de pe Pământ, Erno știa că majoritatea țărilor de acolo foloseau patronimicul, așa că Charles nu putea fi decât numele unui bărbat.

Povești pentru bărbați. Autorii de la Cuprins erau cu toții bărbați cu excepția, poate, a unui nume ciudat, Dashiell, care părea de femeie. În ciuda interesului său pentru arta secolului XX, Erno nu recunoscuse decât două dintre numele înșiruite acolo. Despre William Faulkner știa că era considerat unul dintre cei mai importanți scriitori pământeni, iar numele Hemingway îl mai văzuse undeva, deși până acum îl asociase cu un stil de mobilă. Dar chiar presupunând că povestirile erau scrise în întregime doar de bărbați, titlul spunea clar că în carte erau povestiri *pentru* bărbați și nu scrise de bărbați.

Cum puteai deosebi o povestire pentru bărbați de una pentru femei? Emo nu se gândise niciodată la asta. îi ascultase pe povestitori în parc și

citise cărți la școală - Murasaki, Chopin, Cather, Ellison, Morrison, Ferenc, FiicaluiSabin și alții. Cât fusese copil, cel mai mult îi plăcuseră cărțile lui Alice și *Pământul întins*, poveștile pentru copii ale Măriei Hidalgo și Seuss. Dar din toate cărțile pe care le citise, niciuna nu părea scrisă în mod special pentru bărbați sau pentru femei.

Probabil că verișorii aveau și ei propriile povestiri pentru bărbați. Lui Nick îi plăceau serialele interactive, povești romantice încâlcite despre relațiile interpersonale din lumea patriarhală, în care bărbații luptau împotriva nedreptăților până când descopereau femeia potrivită, care îi iubea și avea grijă de ei. Lui Emo, însă, îi plăcea poezia. Romanul său favorit era *Sângele Negru* de Tawanda FiicaluiTamika - povestea unui Verișor tânăr și neînțeles și a certurilor sale cu mama sa tiranică, al cărei punct culminant e atunci când tatăl său apare, în mod miraculos, și o pune la punct pe femeie. La Casa Bărbaților mai văzuse și o mulțime de thrillere-porno, a căror acțiune se desfășura pe Pământ și în care bărbații le forțau pe femei să facă tot ce vroiau ei și să le și placă.

Dar cartea asta nu părea pornografică. O notiță, aflată pe prima pagină, promitea că materialele din carte „vă vor interesa, alarma sau amuza, instrui sau/și, mult mai important, vă vor distra”. Emo se întreabă cum de Tyler găsisese chiar această carte, veche de 160 de ani. I se păru cam ciudat să fi fost doar o simplă coincidență.

Dar ce anume putea să-i distreze pe cititorii anului 1936? Emo deschise cartea la prima povestire, „Ambasadorul pokerului” de Achmed Abdullah.

Însă textul arhaic era enervant de pasiv - doar literele negre imprimate pe pagini, fără explicații sau referințe. După un paragraf și ceva, sătul de tot felul de expresii obscure gen „trei juveți” sau „patru de același fel”, Emo, care nu dormise deloc cu o noapte înainte, adormi dus.

Eroi

De ce alege un bărbat să rămână în Societatea Verișorilor, când ar avea mult mai multă autoritate în afara ei, într-una din celelalte colonii lunare sau chiar pe Pământ?

Datorită unui singur lucru: sexul era extraordinar.

Bărbații sunt apreciați pentru sexualitatea lor, lăudați pentru potență, iar femeile se bat pe ei. Încă înainte de pubertate, un băiat este învățat, atât de femei cât și de bărbați, cum să ofere plăcere. Bărbatul care ajunge să fie un bun amant are un statut de invidat. Este respectat și cunoscut de întreaga colonie. E bine primit în orice pat. Este admirat și invidiat de ceilalți bărbați.

Trei

Emo se trezi brusc, transpirat și dezorientat, impresionat, probabil de un vis, care, însă, pieri din mintea sa înainte de a apuca să-și amintească ceva. Își privi ceasul: era 15.30. Dacă nu se grăbea, avea să piardă adunarea.

Se spală pe față, își aplică bacteriile pentru igiena personală, se îmbracă în costumul său negru și părăsi apartamentul în grabă.

Când ajunse, amfiteatrul din Parcul Sobieski începuse să se umple.

Cinci sau șase sute de oameni se aflau deja acolo; alți veri și verișoare aveau să urmărească transmisia video de acasă.

Tavanul domului era acoperit de un cer senin, iar inelul de heliotropi de la zenit inunda aerul cu lumina soarelui. O briză ușoară bătea prin frunzele stejarilor bătrâni, plimbându-se deasupra rândurilor de scaune așezate în semicerc. Oamenii veneau în grupuri de câte doi sau trei, adulți și copii, pe aleile care coborau dinspre perimetrul coloniei, peste câmpurile cultivate. Alții apăreau pe ușile de la baza spiralei centrale a domului. Emo găsi un loc liber pe rândul de sus, departe de scenă, chiar pe margine, lângă iarbă.

Președinta adunării era Debra FiicaluiDebra. FiicaluiDebra era o femeie micuță, de vreo șazec de ani care, deși deținuse funcții publice sporadic și niciodată pentru o perioadă prea lungă de timp, era una dintre cele mai respectate verișoare. Fusese profesoara lui Emo pe când el avea doar șase ani și își aminti cum stătea lângă el la școală, ajutându-l să învețe. Ea era cea care îl învățase să joace fotbal, pe postul de atacant. Pe teren, femeia se mișca rapid și cu ușurință. Avea răsul cald și ochii căprui, pătrunzători.

Acum, pe scenă, Fiicalui Debra o îmbrățișa pe secretară. Apoi, femeia care se ocupa cu sonorizarea o îmbrățișa, la rândul ei, pe FiicaluiDebra. Amândouă o îmbrățișară, din nou, pe secretară. Un bătrân, ce părea foarte tulburat, stătea chiar în primul rând: cele trei femei coborâră de pe scenă și se duseră să-l îmbrățișeze. El o mângâie pe FiicaluiDebra pe coapsă, dar era evident că era preocupat de altceva. Ea îl sărută scurt pe obraz și urcă la loc pe scenă.

Un zburător, având atașate la brațe două aripi de culoare roșie, făcu o voltă deasupra amfiteatrului, bătând aerul agale cu aripile. Ale doi zburători se întreceau în perimetrul craterului siluetele lor distingându-se pe zidurile apartamentelor construite în pereții craterului. La o mie de metri deasupra capului, Emo zări alți doi aflat chiar pe marginea platformei de lansare de pe vârful spiralei. Unul din ei își întinse aripile și, în strălucirea soarelui, se aruncă în gol; la început: pluti foarte încet, dar apoi prinse viteză, după ce începu să dea din aripi. Emo aproape că sîrîră fâlfâitul acestora pe umeri. Lui nu-i plăcea să zboare. Chiar și în gravitația lunară, riscurile de 2 cădea și de a-ți rupe gâtul erau mult prea mari.

În amplificator răsună vocea FiiceiluiDebra:

– Vă mulțumesc, Verișoare și Verișori, pentru că ați venit azi aici, spuse ea. Acum vă rog să faceți liniște.

Emo observă cu surprindere că Tyler Dunder ocupase un loc, pe una din marginile scenei. Purta o salopetă atât de roșie, că era imposibil să nu sară în ochi.

– A fost depusă o moțiune prin care se cere aplicarea unui decret de invizibilitate împotriva lui Thomas FiuluiMary, cunoscut și sub numele de Tyler Durden, pentru o perioadă de un an. Ne-am adunat aici, în primul rând, pentru a discuta această moțiune și apoi pentru a o supune la vot în întreaga colonie.

Pentru că nu avea la dispoziție prea multe pedepse, invizibilitatea era sancțiunea socială maximă pe care colonia o putea da. Dacă moțiunea avea să treacă, Tyler avea să fie ostracizat în mod formal. Cu această etichetă

deasupra lui și monitorizat permanent, urma să fie ignorat de toți verișorii și verișoarele, iar dacă ar fi încercat să provoace pe cineva, Inteligența Artificială de pe colonie avea să acționeze imediat receptorii implantați în creierul său pentru a-i induce o stare de comă controlată.

– Moțiunea a fost depusă ca urmare a tulburărilor ce au avut loc din cauza spectacolului a cărui protagonist a fost Thomas FiuluiMary. Ședința e deschisă pentru dezbateri.

O femeie foarte înaltă, care așteptase nerăbdătoare acest moment, se ridică și, de parcă între ele ar fi existat un aranjament, FiicaluiDebra o recunoscuse imediat. Microfoanele care pluteau deasupra scaunelor transmiseră vocea ei în întregul amfiteatru:

– Sunt Yokio FiicaluiKumio. Fiul meu e în spital din cauza acestei întâmplări rușinoase. E un băiat bun. E genul de băiat pe care ni-l dorim cu toate și nu înțeleg cum de a ajuns în acel loc. Mă rog să se facă bine și să trăiască, ca să poată deveni bărbatul bun care sunt sigură că poate să fie. *Nu trebuie să lăsăm ca așa ceva să se întâmple și fiului altcuiva dintre noi. Deși e o pedeapsă blândă, invizibilitatea îi va oferi lui Thomas FiuluiMary ocazia să reflecteze la acțiunile sale, înainte de a provoca o nouă astfel de tragedie.*

Se ridică o altă femeie. Erno o recunoscuse: era Rosamund FiicaluiDemi.

– Cu tot respectul pentru durerea Verișoarei FiicaluiKumio, nu cred că incidentele din clubul meu s-au produs din vina lui Tyler. Fiul ei și-a căutat-o cu lumânarea. Tyler nu poate fi responsabil pentru acțiunile altora. De când am început să pedepsim oamenii pentru greșeli care nu le aparțin?

– Adevărata greșală a fost venirea polițiștilor, continuă Rosamund. Chiar dacă nemulțumirile pe care le propagă Tyler sunt adevărate sau imaginare, trebuie să permitem oricui să-și spună părerea. Fondatorii coloniei noastre au înțeles că bărbații și femeile sunt diferiți. Dar trimițând ofițeri înarmați într-un club, oricare ar fi el, punem în pericol drepturile acelor bărbați care au venit să-l vadă pe Tyler Durden, tocmai pentru că sunt diferiți.

– A fost o strategie tâmpită! strigă cineva din public. Ar fi putut să-l aresteze pe Durden fără prea mare tâmbălău, după ce se termina spectacolul.

– Să-l aresteze? întrebă o femeie. Pe ce motiv? Rosamund își reluă discursul.

– Adil Al-Hafez a spus, atunci când a ajutat-o pe Nora Sobieski să strângă banii necesari pentru fondarea acestei colonii: „Verișorii și verișoarele reprezintă un nou început, atât pentru bărbați, cât și pentru femei. Nu vrem să-i schimbăm pe bărbați, ci doar să le oferim șansa de a fi altfel decât au fost până acum.”

Un bărbat, pe care Erno îl recunoscuse de la uzina biotehnică, luă cuvântul:

– E foarte bine că-i cităm pe fondatori, căci ei au fost realiști. Bărbații sunt diferiți. Puterea masculină personalizată a făcut ca întreaga istorie a Pământului să fie una de nesfârșite lupte, violuri, asasinate și războaie. Sobieski, Al-Hafez și restul fondatorilor știau și ei asta: masacrul din California e cel care i-a adus aici. Incitățile lui Durden vor duce, în mod

inevitabil, la alte răzmerițe. Copilul acesta nu ar fi fost rănit, dacă nu ar fi fost el. Nu putem asista liniștiți la plantarea semințelor agresiunii masculine instituționalizate.

– Dar aici e vorba de libertatea cuvântului! strigă o tânără femeie.

– Ba nu, o contră bărbatul. E vorba de violență. Fiica lui Debra ceru liniște. Bărbatul tăcu umil,

și se așază pe locul său. Se ridică o femeie de vârstă mijlocie, cu o expresie de îngrijorare pe față.

– Ce-ar fi dacă am organiza o nouă serie de jocuri? Să-i lăsăm să-și descarce energia în ringul de box, pe terenul de sport sau în aer?

– Avem toate sporturile posibile, răspunse o altă femeie. Crezi că o să-l poți convinge pe Durden să intre în echipa de hochei?

Bătrânul din primul rând interveni și el:

– Ați văzut meciul de săptămâna trecută, împotriva celor de la Aristarchus? Poate că echipei noastre nu i-ar strica puțin mai multă violență masculină organizată.

Replica lui stârni un cor de râsete în mulțime. Când acestea se stinseră, veni rândul unei femei în vârstă să ia cuvântul:

– Sunt verișoară de șaptezeci de ani, începu ea. Am văzut o mulțime de rebeli. Au existat și vor exista întotdeauna. Dar ce se întâmplă cu Partenerii Buni? Îmi vine în minte explozia de la tubul din Nord, din 32. Au murit atunci șaiszeci de oameni. Viața era pe vremea aia brutală și periculoasă. Dar bărbați și femei eram uniți, primeam și necazurile și bucuriile împreună. Lucram împreună pe atunci. Unde e spiritul de atunci? De ce a dispărut?

Emo auzise predicile astea obositoare, despre vremurile bune de altădată de sute de ori. Discuția se transformă într-un vacarm de proteste.

– Și ce vreți să facem? strigă o altă femeie. Să le luăm bărbaților dreptul de a se exprima liber?

– Bărbații nu au oricum dreptul să voteze! Câți bărbați pot vota?

– Când au venit să locuiască în această colonie, *au ales* să renunțe la vot! Nu îi oprește nimeni să muncească!

– Dar deja lucrăm! Gândiți-vă la studiile științifice de bază! Amintiți-vă de lucrările lui Fiu-lui Laura despre energia liberă. Majoritatea artiștilor sunt bărbați!

da, dar ei au timpul necesar să se ocupe de știință și artă tocmai datorită suportului material oferit de comunitate. Își permit luxul să o facă pe intelectualii.

– Dar toate deciziile în legătură cu munca lor sunt luate de femei!

– Deciziile, care afectează viața fiecărui persoane din societatea noastră, sunt luate de votanți, nu de femei.

– Păi majoritatea celor care votează sunt femeile.

– Hai să ne întoarcem de unde am plecat, strigă cineva. Reîncarnați programul și dați-i start!

Câteva râsete salutară ironia. Fiicalui Debra zâmbi și ea.

– Acestea sunt probleme de interes general și, până la un anumit punct, sunt de acord ca ele să fie dezbătute public. Dar au ele vreo legătură cu mișcarea? Ce vom face, dacă vom face ceva, în legătură cu Thomas Fiului Mary?

Îl privi pe Tyler, care îi răspunse cu o privire calmă și hotărâtă.

Se ridică o femeie în uniformă de polițist.

– Problema cu Durden e că el pretinde că e un artist și, ca atare, poate să se exprime liber, dar de fapt nu e decât un provocator.

– Majoritatea artiștilor din întreaga istorie au fost niște provocatori, răspunse sarcastic un bărbat mic și tuciuriu.

– *Pe mine* mă face să râd, spuse un altul.

– E inteligent. În loc să intre în competiție cu alți bărbați, el vrea să-i organizeze, să creeze o legătură puternică între ei.

Replicile pro și contra se succedau una după alta. În ciuda eforturilor Fiiceilui Debra de a menține ordinea, dezbaterea se împotmoli în certuri nerelevante, replici amuzante sau furioase, râsete și strigăte sau declarații generale despre nemulțumirile femeilor și bărbaților. Emo participase la astfel de dezbateri de sute de ori, cu tovarășii lui de la sala de sport. Faptul că Fiicalui Debra nu reușea să aducă discuția pe un singur fâgaș îl scotea din sărite. Dar așa ceva era un lucru obișnuit la adunările verișoarelor și ale verilor - puteau să o țină așa la nesfârșit, bătând câmpii ore în șir, până să ia o decizie.

O tânără se ridică să ia cuvântul și Emo o recunoscuse: era Alicia Fiicalui Keiko. Făcuseră parte din aceeași clasă la orele de matematică și era a doua fată cu care se culcase vreodată.

– E normal ca Durden să vrea să fie perceput ca un artist, spuse Alicia. Nu e nimic interesant la un tip care lucrează lângă tine la uzină. Cine și-ar dori să se culce cu el? Adevărul e...

– Eu m-aș culca cu unul, o întrerupse o femeie arătoasă.

Publicul izbucni în râs.

– Adevărul e încercă Alicia să continue. Femeia o ignoră. Se ridică în picioare, cu mâna pe capul fetei aflate în stânga ei și i se adresează direct lui Tyler Durden:

– Părerea mea e că ai nevoie de o partidă bună de sex! Se întoarse spre public. Ia trimiteți-l la mine. Îi scot eu pornirile revoluționare din cap.

Alte râsete.

Emo o văzu pe Alicia făcându-se mică, cu umerii căzuți. Era o chestie obișnuită ca o matroană să ignore femeile mai tinere. Se ridică, coborî printre rânduri și se așeză lângă ea.

Alicia se întoarse spre el.

– Salut, Emo.

– Nu e vina ta că nu vor să asculte, spuse el. Alicia purta o bluză de satin, strâmtă, și Emo nu se putu abține să nu-i admire sânii.

Ea îl sărută afectuoasă pe obraz.

– Ce crezi că o să decidă? îl întrebă. L-am văzut pe internet. Tu l-ai văzut aseară?

– Am fost acolo. Alicia se aplecă spre el.

– Serios? Emo îi simți respirația și îi privi buzele pline și apetisante. Alicia avea o calitate pe care el, unul, o găsea foarte sexy - ori de câte ori vorbea cu tine, își punea mâna pe umărul tău sau își lipea piciorul de al tău, de parcă ar fi vrut să se asigure că erai într-adevăr acolo, lângă ea. Ai luat și tu parte la bătaie?

O femeie de lângă ea se aplecă spre ei și le spuse pe un ton enervat:

– Dacă nu aveți de gând să fiți atenți, măcar tăceți din gură și lăsați-i pe ceilalți să asculte!

Erno dădu să-i răspundă, dar Alicia îi puse mâna pe braț:

– Hai să facem o plimbare.

Erno nu știa ce să facă. Deși era plictisitoare, nu ar fi vrut să piardă ședința, dar, în același timp, îi era greu să o ignore pe Alicia. Era mai tânără cu un an ca el, dar locuia deja pe cont propriu, cu Sharon FiicaluiYasmin; amândouă studiau sociologia de mediu. O dată Erno o auzise dezbătând cu Sharon dacă era adevărat că femeile de pe Pământ nu puteau folosi lifturile de frică să nu fie violate.

În cele din urmă, au părăsit amfiteatrul și au mers în parc. Erno povesti ce se întâmplase de fapt în club, fără însă să-i spună nimic despre aventura sa cu Tyler.

– Chiar dacă nu-l vor face invizibil, spuse Alicia, știi că se va găsi cineva să-l facă să priceapă mesajul, nu-i așa?

– Dar nu a făcut rău nimănui. De ce nu se discută despre polițistul care l-a bătut pe FiuluiYoki?

– Polițistul a fost cel atacat. O mare parte din verișoare se simt amenințate. Eu nu știu ce simt.

– Legea Nescrisă, murmură Erno.

– Ce anume?

– Tyler vorbește despre ea uneori. Era un obicei pe Pământ, în majoritatea societăților patriarhale. „Legea nescrisă” spunea că, dacă o soție făcea sex cu alt bărbat, soțul avea dreptul să o ucidă și pe ea și pe iubitul ei, fără ca vreun tribunal să-l poată găsi vinovat.

– Asta pentru că puterea era în mâna bărbaților.

– Dar tocmai ai spus că e posibil ca Tyler să primească un „mesaj”. Aici, dacă un bărbat lovește o femeie sau numai dacă o amenință, prietenii femeii se răzbună imediat. Când a fost ultima oară când s-a întâmplat așa ceva?

– Am înțeles ce vrei să spui,. Erno. Probabil că lucrul ăsta ți se pare foarte nedrept.

– Bărbații nu abuzează femeile aici.

– Poate tocmai din cauza asta.

– Da, dar tot nu e corect.

– Ai dreptate, Erno. Nu e. Aici sunt de acord cu tine.

Erno se așeză pe marginea lacului care înconjura fântânile arteziene; acestea erau mândria coloniei: jocurile de apă erau spectaculoase, iar lacurile înconjurau spirala centrală și apa circula pe sub copacii din parc. În adâncuri înotau crapă modificați genetic, iar aerul era mai umed aici decât în întreaga colonie.

Alicia se așeză lângă el.

– Adu-mi aminte de ce ne-am despărțit, Erno, spuse ea.

– Lucrurile se complicaseră. Era exact ceea ce-i spusese ea în noaptea în care îl anunțase că nu se vor mai culca împreună. Încă nu știa ce însemnaseră acele cuvinte și bănuia că fata le rostise doar ca să nu spună altceva care să-l rănească prea tare. Deși ar fi preferat să-i fi spus adevărul, Erno nu era foarte sigur că l-ar fi putut suporta.

– Simt că înnnebunesc acasă, continuă el. Maică-mea mă tratează ca

pe un copil. Lena se crede mai bună ca mine și se comportă ca atare. Lucrez la Bio Tech, dar asta nu mă ajută prea mult.

– Curând ai să mergi la universitate. Doar ești un hacker de gene foarte bun.

– Cine spune asta? Întrebă Erno.

– Toată lumea.

– Da, da. Și chiar de ar fi așa, tot acasă va trebui să stau. Probabil că am să sfârșesc ca Nick, continuă el, un animal de companie masculin, într-o casă plină de femei.

– Cine știe? Poate că lucrurile se vor schimba la un moment dat.

– Vezi să nu, spuse el pe un ton morocănos. Dar, pe de altă parte, fu surprins și plăcut impresionat să vadă că Alicia încerca să-l încurajeze. Poate că, totuși, încă îi mai păsa de el. Ar fi o soluție, Alicia ... aș putea să mă mut la tine.

Alicia îl privi mirată. El continuă:

– Doar ai spus și tu, în curând voi merge la universitate...

Ea își puse mâna pe genunchiul lui.

– Nu e prea mult spațiu, e și Sharon și nu am putea niciuna să renunțăm la camera noastră.

– Nu mă tem să dorm în pat cu voi. Aș putea face schimb cu amândouă, din când în când.

– O, ce bărbat! îl tachina ea.

– Menirea mea e să aduc plăcere, răsă el, luând poziția unui atlet. Dar înăuntrul inima îi era strânsă. Fusese o prostie să spună așa ceva, ca un mucos cu caș la gură.

Alicia, însă, făcu o faptă bună și se strădui să râdă. Putu să simtă simpatia și înțelegerea ei. îl făcea să se simtă de parcă ar fi făcut amândoi parte din același club. Erno își dădu seama că se temuse foarte tare ca ea să nu-și bată joc de el. O vreme, nici unul nu spuse nimic. Un cintezoai ateriza pe marginea lacului și se întoarse spre ei, privindu-i cu atenție.

– Știi, ai putea fi ca Tyler Durden, Emo.

Emo vru s-o întrebe ce vroia să zică. O privi în față. Ochii Aliciei erau verzi și liniștiți, cu sclipiri aurii. Nu o mai privise în ochi de când fuseseră iubiți.

Fata îl sărută. Apoi îi atinse buzele cu degetul.

– Nu spune nimic. Am să vorbesc cu Sharon. El își puse brațul în jurul taliei ei. Fata se strânse în el.

În depărtare, zgomotele dezbaterii fură întrerupte de hohote de râs.

– Hai să ne întoarcem, propuse ea.

– Bine, răspunse el, nu foarte încântat.

Se întoarseră la amfiteatru și găsiră niște locuri libere, pe rândurile de sus, lângă două tinere de vreo douăzeci de ani, care glumeau:

– Tipul ăsta nu e ca Derek FiuluiSilvia, spuse una dintre ele.

– Dacă ar face sex ca Derek, atunci să vezi distracție, replică prietena ei, blondă.

FiicaluiDebra chemă publicul la ordine.

– Nu putem obliga niciun verișor să facă sex împotriva voinței sale. Dacă alege să fie celibatar și își încurajează discipolii să facă același lucru, nu-l putem împiedica. Ar însemna să subminăm exact libertatea pe care am

venit să o căutăm aici.

Nick FiuluiSarah, cu fața roșie și cu vocea contorsionată, urlă:

– Tocmai ai rostit cuvântul-cheie: discipoli! Nu avem nevoie de niciun fel de discipoli aici. Discipolii au renunțat la autonomia lor pentru a face parte dintr-o ierarhie. Discipolii sunt unealta fa-locrației. Discipolii sunt cei care au pornit revolta. Emo își zări mama, stând lângă Nick și încercând să-l calmeze.

Vorbi un alt bărbat.

– Asta da glumă bună! Nu suntem cu toții decât o adunătură de discipoli! Verișorii respectă regulile la fel ca sclavii din orice patriarhat de pe Pământ.

– Ce nu înțeleg eu, spuse altcineva, adresându-se direct lui Tyler, e că, dacă tot nu-ți place deloc aici, de ce nu pleci? Nu te teme, nu o să te rețină nimeni!

– E și casa mea aici, răspunse Tyler.

Se ridică în picioare și se întoarse spre FiicaluiDebra.

– Dacă nu te superi, aș vrea să spun și eu câteva cuvinte.

– Ne-ar face plăcere să auzim ce ai de spus. răspunse aceasta. Zâmbetul timid de pe fața ei palidă o făcea să arate ca o fetișcană, în ciuda părului cărunț. Eu, una, cel puțin, așteptam asta de multă vreme.

Tyler își trecu mâna peste capul ras și ieși pe scenă. Privi mulțimea cu atenție și zâmbi.

– Cred că ați subliniat foarte clar toate pozițiile ce pot fi luate în acest caz. Am observat că Tashi FiuluiYoki nu a spus nimic până acum, dar poate o va face mai târziu. A fost o dezbatere interesantă, care a scos multe lucruri la iveală și acum aș dori să vă rog să mă ajutați să fac o demonstrație. Sunteți de acord?

– Aș vrea ca toată lumea să-și acopere ochii cu mâna. Cam așa..., spuse el, punându-și palma peste ochi. Majoritatea celor prezenți făcură la fel. Toată lumea are ochii acoperiți? Bine! Căci, iubiții mei. cam tot atâtea șanse sunt să nu mă mai vedeți și să devin invizibil.

Tyler își deschise brațele larg și începu să râdă zgomotos.

– Voi? Să mă faceți invizibil? Voi, care nu puteți recunoaște un bărbat al cărui cuvânt e de oțel și a cărui realitate nu e dependentă de reguli? Bărbații au luptat, au sângerat și au murit pentru voi. Și-au pus viața la bătaie pentru fiecare pas pe care rasa noastră de rahat l-a făcut înainte. Nimic nu e mai vizibil decât sacrificul pe care bărbații l-au făcut dintotdeauna, pentru soțiile și fiicele lor. Da, au murit și femei, e adevărat - dar acelea erau *femei adevărate*, femei care nu se simțeau amenințate de existența masculilor. Vedeți tumul acela? Tyler arătă cu mâna spre spirala de o mie de metri înălțime, care se rotea deasupra capetelor lor. Eu pot să mă cațăr pe tumul acela! Pot să mă culc cu fiecare femeie adevărată din acest amfiteatru. Mănânc bine, beau cât alcool vreau și iau o grămadă de droguri. Sunt *mai mare* decât voi. Transpir mai mult. Urlu ca un lup. Fac gălăgie. Credeți că există cineva care să poată face mai mult zgomot ca mine? într-un fel sau altul, Mămico, am să te țin trează toată noaptea! Și voi vă închipuiți că mă puteți opri? Unchiul meu. Dick, mi-a spus, pe când eram copil, fiule, nu o scoate, dacă nu ai de gând s-o folosești! Ei bine. am scos-o și sunt gata s-o folosesc! Futu-v-aș să vă fut de cățele! Mă faceți să râd.

Toată dezbaterea asta nu a fost decât risipă de oxigen. Exist, sunt aici, așa că va trebui să vă obișnuiți cu asta! Invizibil? Ha, să vă văd pe ăia care aveți *curajul* să nu mă vedeți!

Spunând astea, Tyler se lăsă pe brânci și sări în sus, vreo trei metri înălțime, rotindu-se în aer. Ateriza pe mâini și facu un flickflack. În momentul în care picioarele îi atinseră podeaua, o luă la fugă spre marginea scenei și, sărind de pe ea, dispăru cu pași mari pe câmpul de porumb.

Un murmur neliniștit străbătu mulțimea. Din când în când se auzeau strigăte furioase la adresa lui. Lumea părea năucită. Câțiva se ridicaseră în picioare.

FiicaluiDebra ceru să se facă liniște.

– Vă rog să vă calmați, spuse ea. încetul cu încetul, lumea se liniști.

– Sunt sigură că sunteți cu toții, ca și mine, zăpăciți de această declarație originală. Nu cred că azi vom mai putea spune prea multe și e și timpul celor din tura de seară să plece la serviciu. Așa că, dacă nu aveți obiecții, aș dori să încheiem această ședință.

Nu se auzi nicio obiecție.

– Legea cere ca, în astfel de situații, să aibă loc o altă adunare, de azi într-o săptămână, urmată de o perioadă de trei zile în care lumea va putea vota, iar voința coloniei va fi făcută publică și pusă în aplicare. Aveți alte întrebări?

Din nou, nimeni nu spuse nimic.

– Atunci declar ședința închisă. Ne vom întâlni, din nou, peste o săptămână, la ora 16.00. Oricine dorește să-și posteze părerea în legătură cu această problemă o poate face pe site-ul coloniei, unde un forum de discuții va fi deschis permanent, pentru dezbateri. Vă mulțumesc pentru participare.

Oamenii începură să plece, discutând aprins. Cele două femei de lângă Erno plecară și ele, glumind în continuare.

Alicia se ridică în picioare.

– Țsta a fost unul din rolurile sale?

Discursul lui Tyler îl făcuse pe Erno să dorească să urle cât îl țineau plămânii. Zâmbetul îi ajunsese până la urechi.

– E, într-adevăr, de râs, murmură el.

Alicia îl apucă de încheietura mâinii. Scoase un stilou din buzunar, îi deschise pumnul și îi scrisese pe palma „Gilman 334”.

– înainte să faci vreo prostie, Erno, sună-mă.

– Ce înțelegi prin „prostie”? întrebă el.

Dar Alicia deja plecase. în timp ce o privea cum se îndepărtează, pipăia cu atenție literele de pe palma sa.

Munca

Bărbații sunt încurajați să aplice pentru a fi exceptați de la mila: săptămâna obligatorie de muncă pe care fiecare verișoară sau verișor trebuie să o facă în folosul comunității. Prețul este renunțarea la dreptul de a vota. Ca artiști, scriitori, artizani, atleți, actori și, mai ales, ca oameni de știință, bărbaților le e mai ușor decât femeilor. Siguranța lor materială este asigurată, în limitele bunului simț, de eforturile ve-rișoarelor. Dar asta nu se poate numi muncă și toate deciziile legate de creațiile lor și de modul cum pot fi acestea

folosite pentru binele comunității sunt luate de cei cu drept de vot, dintre care femeile sunt cele mai multe.

Bărbații care aleg astfel de cariere sunt bine priviți de societate, considerându-se că se sacrifică pentru binele comunității. În același timp, au o viață relativ ușoară, având timp să-și vadă de pasiunile lor. Se întrec unii cu alții, pentru a intra în grațiile femeilor. Se pot bucura, uneori, de o anumită influență, dar nu au responsabilități legale și, de fapt, nici un fel de responsabilități, în afara celor pe care și le aleg singuri. Trăiesc ca niște sultani, doar că le lipsește puterea acestora. Sau, mai bine zis, ca niște gigolo. Ca niște trântori sau ca niște armăsari de prăsilă.

Și ce se întâmplă cu cei care chiar lucrează? Ei bine, munca lor e diferită. Trag din greu pentru a-și aduce aportul la resursele coloniei. Muncitorii-bărbați nu se bucură de nici un onor, nu au niciun statut. Și, pentru că bărbații care lucrează sunt întotdeauna mai puțini decât femeile, au puține șanse să avanseze într-o poziție de conducere. Pur și simplu, nu pot aduna voturile necesare pentru o avansare.

„Douăzeci și cinci de dolari”

Erno începu să se îndoiască de unele din *Povestirile pentru bărbați*. Una era despre un „luptător pe bani” - un bărbat care lupta cu pumnii împotriva altor bărbați, pentru bani. Unul dintre acești boxeri, acum în vârstă, acceptă oferta impresarului său de a lupta cu un bărbat mai tânăr și mai puternic decât el, pentru „douăzeci și cinci de dolari”, care, din câte înțelese Erno din context, nu însemnau prea mulți bani. Boxerul cel bătrân intră în ring și încercă mai mult să se ferească de loviturile adversarului său, în loc să lupte cu adevărat, într-una dintre pauzele dintre „runde”, impresarul vine în colțul său și îi reproșează că nu se implică mai mult în luptă și îl amenință că nu-i va da niciun ban, dacă „vrea să trântască meciul”. Așa că, în următoarea rundă, boxerul cel bătrân se angajează în luptă și, în mai puțin de un minut, cade la pământ, năucit de o lovitură nemiloasă.

Dar, pentru că acest lucru s-a întâmplat imediat după ce impresarul îl vizitase în colțul său, în văzul tuturor, publicul crede că boxerului i s-a cerut să trântască meciul. Lumea începe să protesteze. În loc să-i ia apărarea boxerului, impresarul refuză până și să-i plătească banii pe care îi datora.

Boxerul, inconștient pe durata certei dintre impresar și public, moare în urma unei hemoragii cerebrale.

Erno nu fu deloc încântat de povestire. I se păru *atât de nedreaptă*. De ce acceptase boxerul să lupte cu adevărat? De ce se lăsase lovit atât de tare? De ce impresarul își trădase propriul luptător? Ce vroia să transmită autorul prin moartea boxerului? De ce un scriitor - în cazul de față, James T. Farrel - ar inventa o poveste atât de tristă?

Patru

La aproape o săptămână de la întâlnire, când Erno se conecta la site-ul școlii, găsi un mesaj, semnat „Ethan Edwards”. Acesta suna astfel:

„Te-am văzut cu fata aceea. Drăguță, nimic de zis. Dar fără sex, Erno. Contez pe bărbați ca tine.”

Erno îi răspunse: „Mi-ai promis o nouă aventură. Pe când?”

Apoi avu orele de biochimie („Enumerati etapele din sinteza hormonului de creștere uman”) și citi Genurile&Arta, timp de trei ore, când veni vremea să plece să-și facă orele de practică la uzina biotehnică.

Pentru a reduce riscul ca gândacii să se răspândească în toată colonia, uzinele biotehnice se aflau într-un buncăr separat de craterul principal. Muncitorii trebuiau să poarte costume presurizate și să meargă cu autobuzul vreo doi kilometri de-a lungul suprafeței lunare. Când Erno ajunsese la uzină, găsi vestiarul plin de muncitori care se pregăteau să intre în schimb.

– Tyrus mi-a spus că te culci cu Alicia FiicaluiKeiko, Erno, îi spuse Paul FiuluiGwyneth, al cărui vestiar se afla chiar lângă al lui. Te-a văzut în parc cu ea, pe când zbura.

– Și ce-i cu asta? Tu cui i-o pui? răspunse Erno, trăgându-și costumul strâmt pe el. Materialul, care avea în componența sa termoregulatori, se activă singur, sistemul de mediu electric al costumului porni și Erno nu făcu decât să-și închidă casca de protecție. Se duse împreună cu Paul la trapa de intrare, își trecură ID-urile prin mașina de citit și intrară la un loc cu ceilalți muncitori. Semnul de ieșire afișa avertisment de furtună solară. Paul îl tachina pe Erno în legătură cu Alicia, în timp ce aerul începu să circule prin trapă, iar apoi merse împreună prin labirintul radioactiv care ducea la suprafață.

Se urcară în autobuzul din care tocmai coborâse tara de dimineață. Autobuzul porni greoi de-a lungul drumului marcat. Era spre seară și nu mai era decât o zi, poate două, până ce aveau să intre în noaptea de două săptămâni. Dacă furtuna solară ar fi izbucnit, nu ar fi avut la dispoziție mai mult de douăzeci de minute să se adăpostească, până ce fluxul de radiații ar fi lovit suprafața lunii. Dar călătoria decurse fără evenimente majore.

Un bărbat din Tsander făcea practică în același laborator cu el. Numele lui era Cluny. La fel ca mulți alți Pământeni, și el era scund de statură, foarte musculos și vorbea încet, cu un accent ciudat. Cluny încă nu devenise cetățean și nici nu-și luase un număr de verișor. Mai avea de făcut practică până să poată aplica pentru a putea fi exceptat de la *mita*.

Erno îl întrerupse pe Cluny în momentul când acesta tocmai căra la sterilizator niște stative cu fiole care conțineau microorganisme. îl întreabă care era părerea lui despre Tyler Durden.

Cluny nu era prea vorbăreț; acum, probabil, se gândea că Erno îl pune la încercare:

– Cred că, dacă nu-i place aici, aș putea să-i arăt o grămadă de locuri pe Pământ unde ar fi bucuroși să-l primească.

Erno îl lăsa să-și vadă de treabă. Pe Cluny îl așteptau șase luni foarte grele. Șocul cultural era nimic pe lângă manipularea genetică la care avea să fie supus pentru a se putea adapta la gravitația scăzută. Durata de viață a unui om nemodificat genetic era de patruzeci și opt de ani. Niciun regim sau niciun medicament nu putea împiedica atrofia cardiovasculară și pierderea de masă osoasă pe care le sufereau, de obicei, oamenii veniți de pe Pământ.

Dar retrovirusii puteau schimba genomul uman astfel încât să

producă oase fibrolaminare solide în gravitația 1/6 și să împiedice apariția plăcilor în artere, precum și pentru a asigura sănătatea plămânilor sau pentru a împiedica alte douăsprezece boli ce puteau fi provocate de gravitația scăzută.

În același timp, descoperirile în domeniu riotehnologiei reprezentau sursa principală de comerț exterior a coloniei, așa că uzina era securizată. Emo își apăsă degetul arătător pe scan-rerul de gene. Trebui să treacă de trei sisteme de securitate pentru a putea accesa experimentul la care lucra. Alicia avusese dreptate - Emo era renumit pentru rapiditatea cu care învăța tehnicile genetice și își făcuse deja o reputație. Mai mult decât atât, îi plăcea foarte mult ce făcea. Ar fi putut sta ore întregi căutând combinații sinergice pentru a efectua schimbări în organismul șoare-. or. adaptând genotipurile pământeste astfel încât să poată fi exploatate.

În acest moment era detașat să lucreze la secția de design ecologic, sub conducerea lui Lemmy Fiului Odille, cel mai important genobotanist din colonie. Lemmy lucra la obținerea unor copaci _nași. își dorea să poată obține păduri subterane modificate biologic, întregi ecosisteme care, introduse în noile tuburi de lavă deschise, să poată transforma imensitățile moarte, lipsite de aer, în biosfere locuibile. Visul său era să locuiască într-un oraș subteran, plin de copaci uriași.

Cele șase ore, cât dura tura sa, trecură mult prea repede pentru Emo. își închise costumul, urcă la suprafață și luă autobuzul înapoi spre baza de nord. în timp ce cobora din autobuz, o siluetă se apropie de el, dinspre umbrele labirintului radioactiv.

Era un bărbat înalt și puternic, îmbrăcat într-un costum strâmt, cu dungi ca ale unui tigru și cu fața acoperită de o cască opacă. Emo dădu să se îndepărteze de el, dar bărbatul își ridică mâinile în sus, cu intenția de a-i arăta că nu-l păștea niciun pericol. Se apropie și mai mult de Emo și se aplecă deasupra lui. Emo clipi speriat. Bărbatul îl prinse ușor de umăr și îl trase spre el, până când cască lui se lipi de cea a lui Emo.

- Salutare, Emo. Era vocea lui Tyler Durden, care venea printr-un microfon pe care Emo nu reuși să-l vadă și care, pentru o clipă, i se păru că vine chiar din mintea lui.

Emo încercă să se reculeagă.

- Domnul Durden, bănuiesc?

- Schimbă pe Canalul de comunicare șase, îi cern Tyler. „Cifrat”. El se trase la o parte și apăsă un buton pe micromonitorul de pe brațul său, apoi își îndreptă brațul spre Emo. Când Durden făcu și el același lucru, radioul său găsi frecvența lui Tyler și auzi vocea acestuia în ureche.

- M-am gândit eu că s-ar putea să dau peste tine aici.

Toți ceilalți muncitori se îndepărtaseră; nu mai rămăseseră decât ei doi.

- Ce cauți aici?

- Ai vrut aventură? Am venit să ți-o ofer.

- Ce fel de aventură?

- Vino cu mine.

În loc să se îndrepte spre labirint, Tyler îl conduse pe Emo înapoi la suprafață. Sala de ciment era goală, iar nava-autobuz se întorsese deja la uzină. Dintr-un colț, Tyler scoase un rucsac, și-l puse pe spate și o luă

înspre est, de-a lungul drumului marcat care făcea înconjurul craterului Fowler. Culmile muntoase se ridicau în dreapta lor; la stânga se zăreau o serie de podișuri întrerupte. Tyler continua să meargă cu pași repezi, făcând salturi impresionante, fără prea mare efort, datorită gravitației scăzute.

După o vreme, îl întrebă pe Emo:

– Ei ce părere ți-ai făcut despre cartea pe care ți-am dat-o? Ai citit-o?

– O parte din ea. E o colecție de nuvele, toate despre bărbați.

– Ai învățat ceva?

– Sunt atât de primitive. Bănuiesc că lumea de atunci era foarte diferită.

– De ce crezi asta?

Emo îi povesti nuvela despre boxerul care lupta pe bani.

– Chiar se întâmpla așa ceva?

– Da, bărbații s-au bătut întotdeauna între ei.

– Pe bani?

– Bani erau doar o scuză. Ar fi făcut-o oricum.

– Dar ce a vrut să demonstreze scriitorul în povestirea asta?

– E vorba de bărbăția adevărată. Luptătorii erau bărbați adevărați, impresanți, nu.

– Pentru ce nu l-a plătit pe boxer?

– *Pentru că știa foarte bine că boxerul cel bătrân luptase din toată inima, dar a încercat să le spună celor din public că acesta nu era decât un laș, pentru ca publicul să nu sară asupra lui. Impresarul și-a păstrat credibilitatea, făcând-o în schimb praf pe cea a boxerului. Autorul vrea ca tu să fii boxerul, nu impresarul.*

– Dar, în final, boxerul moare și asta numai pentru douăzeci și cinci de dolari.

– Da, dar a murit ca un bărbat. Nimeni nu-i va putea lua asta.

– Dar nimeni nu a aflat lucrul acesta. Mai mult, toată lumea a rămas cu impresia că a fost un laș.

– Impresarul știa adevărul. Probabil că și alți luptători ca el. Și, acum, datorită acestei nuvele, îl știi și tu.

Emo continuă totuși să se întrebe ce anume vroise să spună Tyler când folosisese expresia „a murit ca un bărbat”. Nu avea nimic de a face cu genetica. Dar până să apuce să-l întrebe, Tyler se opri. Parcurseseră un sfert de colonie deja și acum se aflau în umbra peretelui craterului. Tyler își aprinse lumina de pe cască și Emo îi urmă exemplul. Aparatul termoregulator din costumul lui Emo pomi căldura, de-a lungul microfibrelelor ascunse în costum, compensând trecerea bruscă de la lumina soarelui, brutal de caldă pe lună, la întunericul lunar, brutal de rece.

– Am ajuns, spuse Tyler, arătându-i peretele craterului. Vezi cărarea aceea?

Nu era chiar o cărare, ci mai degrabă o adunătură de stânci, care urcau de-a lungul craterului, dar, după ce ajunseră la ele, Emo observă că, urmând dungile de vopsea luminiscentă de pe pietre, puteai să urci până în vârf.

– Unde mergem? întrebă el.

– În vârful lumii, răspunse Tyler. De acolo am să-ți arăt imperiul pe care ți-l voi oferi, dacă mă vei urma.

– Glumești, probabil. Tyler nu mai spuse nimic.

Urmă un urcuș greu până la buza craterului. Acolo, niște margini de ciment alcătuiau fundația domului. De sus, domul arăta ca o cocoașă, absurd de regulată, acoperită de regolit lunar. După ce domul fusese construit deasupra craterului, un strat de sol lunar gros de circa șase metri fusese împrăștiat egal pe toată suprafața, pentru a acționa ca un scut antiradiație. Inele concentrice, aflate la fiecare zece metri, împiedicau solul să alunece spre baza domului. Aici nu mai era foarte greu de urcat, dar totul părea ireal. Orizontul domului se mișca în fața lor pe măsură ce înaintau și era aproape imposibil să măsori distanțele.

– S-a anunțat o furtună solară, spuse Emo. Nu ești îngrijorat?

– Nu o să rămânem mult timp la suprafață.

– Am fost și eu la adunare.

– Te-am văzut, zise Tyler. Drăguță fata aceea cu tenul întunecat. Ai grijă. Știi ce se spunea pe Pământ, nu-i așa?

– Ce?

– Dacă femeile nu ar avea control deplin asupra păsăricii, capul le-ar suna a gol.

Emo râse.

– Cum poți să spui așa ceva? Doar sunt mamele și surorile noastre.

– Da, dar asta nu înseamnă că nu dețin controlul total.

Se cățărara pe partea exterioară a domului.

– Și ce ai de gând să faci ca să nu devii invizibil? schimbă Emo subiectul.

– Ce te face să crezi că o să încerce să facă asta?

– Păi nu cred că discursul tău i-a făcut să se răzgândească.

– Și ce? Indiferent ce ți s-ar spune, vizibilitatea mea nu e construită social. Asta e lecția de azi.

– Și ce vom face aici?

– Vom demonstra acest lucru.

În fața lor apărură o structură. În vârful domului, chiar deasupra spiralei centrale, se afla cabina de întreținere. În mod normal, pe acolo trebuiau să iasă muncitorii pentru a inspecta și a repara partea exterioară a domului - spre deosebire de modul cum ajunseseră Tyler și Emo acolo. Nu era o cabină publică și codul de intrare era cifrat.

Tyler îl conduse pe Emo până la ușa cabinei. De la centura de la brâu scose un card de intrare și îl introduse în scanner. Emo îl auzi, în căști, fredonând un cântec. După câteva secunde, ușa se deschise.

– Hai, îl îndemnă Tyler.

Intrară în cabină și așteptară ca aerul să fie reciclat.

– Am putea da de belea, spuse Emo.

– Da, e posibil.

– Dacă poți intra în cabină înseamnă că poți să o și sabotezi. Iar o defecțiune la cabina de întreținere ar putea ucide sute de oameni.

– Ai perfectă dreptate, Emo. De aceea e bine că numai niște persoane responsabile ca noi au acces la aceste cabine.

Ușa din interior se deschise către o cămăruță care dădea într-un lift. Tyler își puse rucsacul pe podea, deschise puțin cască de pe cap și începu să se dezbrace de costumul său țipător. Nu purta pe dedesubt decât o pereche

de chiloți, din care se zărea ieșind păr pubian, cârlionțat și roșu. Pielea lui Tyler era albă, iar mușchii de pe brațe și de pe piept erau bine dezvoltati. Pielea îi era marcată de o rețea de linii roz, acolo unde fusese sistemul termoregulator al costumului.

Jenat, Emo își scoase și el costumul. Aveau aceeași înălțime, dar Tyler era mai greu cu vreo douăzeci de kilograme.

– Ce ai în rucsac? întrebă Emo.

– Echipament de spart încuietori. Tyler își strânse costumul și rucsacul și, ignorând liftul, deschise o ușă de lângă el, care dădea spre niște scări. Lasă-ți costumul aici, spuse, aruncându-l pe al său într-un colț.

Scările erau abrupte și aerul rece avea un miros stătut; lui Emo i se făcu pielea de găină. Lipindu-și rucsacul de piept, Tyler coborî în salturi scările până la următorul nivel. Peretele de lângă ei era vopsit cu un material izolator cenușiu. Lumina de la becurile bioluminiscente făcea ca pielea lor să aibă culoarea galben-verzui.

În loc să coboare mai departe pe scări, Tyler se opri în fața unei uși laterale. Tastă un cod în panoul de comandă. Ușa se deschise: dincolo de ea era o întindere vastă, întunecată, spațiul dintre carcasa exterioară și interioară a domului. Tyler aprinse lanterna și cercetă interiorul: avea trei metri înălțime și era împărțit în structuri de sprijin din oțel, iar cavitatea sa se întindea șerpuiind în jos. Tyler închise ușa în urma lor și, la lumina lanternei, scoase un carnețel din rucsac, în care avea desenată o hartă. O studie un minut, apoi pomi prin întuneric, urmat de Emo.

La dreapta lor, cam la zece metri, era un zid impenetrabil, una din „coastele” de ciment ale domului, care se întindea ca marginea unei umbrele, de la spirala centrală până la marginea craterului.

La scurtă vreme, Tyler se opri și luminea podeaua cu lanterna.

– Aici e.

– Ce anume?

– Portul de întreținere. Din când în când trebuie să inspecteze interiorul domului și să repare fibrele optice. Tyler se lăsă în genunchi și începu să umble la încuietore.

– Ce vrei să faci?

– Vom atârna de tavan ca niște păianjeni, Emo, și le vom lăsa dragelor noastre verișoare un mic cadou.

Portul se deschise și Emo apucă să arunce o privire în hăul care se deschidea dincolo de el. La o mie de metri mai jos, rândurile în semicerc ale amfiteatrului din Parcul Sobieski străluceau ca niște fantome, în lumina albă a nopții artificiale. Tyler scoase niște frânghii și niște cârlige din rucsac și, de pe fundul acestuia, o piesă alungită, pătrată, de vreo patruzeci de centimetri, învelită într-un material fibro-optic, care strălucea în lumina lanternei. La un capăt, avea un ceas. Obiectul avea, în același timp, aspect amenințător, dar și atractiv.

– Ce e chestia aia? O bombă?

– O bombă, Emo? Ești nebun? Tyler aruncă una din frânghii în jurul unei schele de susținere. Scoase un hamașament și îi înmâna unul identic și lui Emo. Pune-l pe tine.

– Am rău de înălțime.

– Nu te prosti. Ce vrem să facem noi e la fel de sigur ca un sărut.

Poate chiar mai sigur.

- Ce încerci să realizezi cu asta?
- Asta e mai degrabă o întrebare metafizică.
- Da, dar nu găsesc nimic metafizic în obiectul ăla.
- Cu toate că nu pare, este. Poți să-i spui Piatra Filosofală. O vom atașa în interiorul domului.
- Nu am de gând să fac o gaură în dom.
- Emo, nu aș putea face așa ceva fără să mor și eu. Ți garantz că voi suferi la fel ca oricine, poate mai mult chiar, ca urmare a ceea ce vom face noi aici. Arăt eu ca unul care vrea să se sinucidă, Emo?
- Ca să fiu sincer, nu știu. Te ocupi totuși cu lucruri destul de riscante. De ce nu vrei să-mi spui ce ai de gând să faci?
- E un test. Vreau să mă conving dacă ai sau nu încredere în mine.
- Păi *tu* ești cel care nu are încredere să-mi spună nimic.
- Încrederea nu are nimic de a face cu puterea de convingere. Încrederea apare atunci când faci un lucru pentru că așa te-a rugat fratele tău. Nu aveam nevoie să te iau cu mine în această aventură. Dar am avut încredere în tine, Emo, și am făcut-o. Așadar, crezi că poți să faci asta?

Se lăsă o tăcere destul de lungă, dar, în cele din urmă, Emo își puse harnașamentul de cățarat.

Tyler trecu frânghiile prin harnașament, îi dădu o pereche de mânuși și îi arătă lui Emo cum să-și frâneze căderea cu frânghia. Apoi, cu posibila bombă-Piatră Filosofală agățată de umăr, Tyler își dădu drumul prin port. Simțindu-se ca atunci când ești pe cale să faci ceva ireversibil, Emo se aruncă după el.

Tyler îl ajută să lase să cadă vreo trei-patru metri de frânghie. Greutatea sa făcu ca frânghia să se rotească și totul în jurul său începu să se învâртеască amețitor. Erau atât de aproape de suprafața interioară a domului încât puteau să vadă „stelele” care străluceau acolo și care acum nu erau altceva decât niște petice uriașe, estompate de lumină pe suprafața din fibră de sticlă. Ținuturile cultivate de pe fundul craterului erau ascunse în umbră, dar, de-a lungul marginii rotunde a craterului, rotindu-se în mod ciudat, se zăreau luminile cartierelor de apartamente, care aruncau raze de lumină deasupra grădinilor suspendate și a drumului din perimetru. Emo reuși chiar să distingă câteva siluete microscopice. Nu departe de ei, vârful spiralei centrale le bloca vederea spre vest. Scena zburătoare, aflată la treizeci de metri mai jos de locul în care spirala se întâlnea cu tavanul, era închisă pe timp de noapte, dar o bufniță, care-și făcuse cuibul dedesubtul ei, zbură la vederea lor, coborând în cercuri mai jos de ei.

Tyler începu să se miște înainte și înapoi, luând încetul cu încetul altitudine, până când, la capătul uneia dintre balansări, reuși să se agate cu un cârlig de suprafața interioară a domului.

- Hai, Emo, timpul trece!

Emo se încuraja singur, sperând că va reuși să imite performanța lui Tyler. Fu destul de greu să ia înălțime și, după ce reuși, arcurile pe care le descria erau prea încete și greoaie. Nu reușea să se orienteze prea bine așa că, la un moment dat, se trezi foarte aproape de Tyler. La capătul fiecărei balansări, gravitația dispărea, ceea ce îi lăsa de fiecare dată un gol în stomac. În cele din urmă, după ceea ce lui i se păru o eternitate, se balansa

suficient de tare ca Tyler să-l poată prindă de picior.

Îl trase lângă el și îi prinse cureaua de la har-nașament de un cârlig amplasat în suprafața interioară a domului. Lui Emo inima îi bătea să-i spargă pieptul.

– Acum știi ce înseamnă să trăiești, spuse Tyler.

– Dacă se uită cineva în sus, am pus-o.

– Am pus-o din momentul în care ne-am născut. Asta e condiția umană. La treabă acum.

În timp ce Tyler se chinui să scoată piesa din rucsac, Emo trebui să ungă cu adeziv suprafața domului. După ce întinse lipiciul, amândoi apăsară Piatra Filosofală până când se fixă bine. Datorită suprafeței reflectorizante, avea să fie invizibilă de jos.

– La ce oră a anunțat FiicaluiDebra adunarea de mâine?

– 16.00, răspunse Emo. Doar știi asta.

Tyler deschise capacul de la ceasul Pietrei și tastă niște comenzi.

– Da, știu.

– Și nici nu aveai nevoie de mine ca să faci treaba asta. De ce m-ai luat cu tine?

Ceasul scoase un bip; pe ecranul digital, numărătoarea inversă începuse. Tyler închise capacul.

– Pentru a-ți da șansa de a mă trăda. Și, dacă asta e ceea ce dorești să faci, încă mai ai - își privi ceasul de la mână - paisprezece ore și treisprezece minute.

Comportamentul dominant masculin

Emo începu să-și constridască rezerva de resentimente pe când avea doar doisprezece ani la ora de biotehnologie moleculară a Evt FiicaluiEva. Eva FiicaluiEva se trăgea dintr-o familie ilustră: mama ei fusese cea mai longevivă: membră a consiliului coloniei. Bunica ei, Eva Kabatsumi stătuse în aceeași închisoare din California cu Nora Sobieski, cea care fondase sistemul matrimonial.

Lui Erno i-a luat ceva vreme până a înțelege că, deși se trăgea dintr-o familie celebră, asta nu o făcea pe FiicaluiEva o profesoară mai bună. Era cel mai bun băiat din clasă. Credea în verișoare și în veri, respecta autoritatea și venera femeile de genul mamei sale sau FiicaluiEva.

Era o femeie înaltă, care purta tunici strâmte, cu mâneci scurte, ce îi scoteau în evidență sânii mici. Erno era la vârsta la care începuse să dea atenție unor astfel de detalii: jocurile erotice fuseseră foarte la modă în acel semestru și, de curând, avusese câteva reprize erotice foarte înfocate cu fetele din clasă.

Într-o zi, se studia ingineria proteinelor. Lui Erno îi plăcea foarte mult. Era înnebunit de plăcere când reușea să facă o genă să sară câteva rânduri. Era, ca de obicei, primul din clasă care înțelesese cum să o facă. În ziua aceea, o întrebă pe Eva FiicaluiEva despre mutările genetice directe ale proteinelor, un subiect care nu urma să fie studiat decât semestrul următor.

– Se pot face macro-modificări la nivelul proteinelor - vreau să spun se pot înlocui secvențe întregi, pentru a se obține enzime noi? Era cu adevărat interesat de lucrul acesta, dar, în același timp, încerca să obțină un cuvânt de

laudă din partea FiiceiluiEva pentru studiul său individual.

Ea se întoarce spre el și îi spuse, pe un ton înghețat:

– Te referi la mutația genetică directă a amplasamentului sau la sinteza chimică a ogli-nucleotidelor?

Nu auzise niciodată de primul termen.

– Mă refeream la folosirea oglinucleotidelor pentru a modifica genele.

– Nu pot să-ți răspund la întrebare până nu știu exact la care dintre cei doi termeni te referi. Deci, care e?

Erno simți cum îi ia foc fața. Ceilalți elevi erau cu ochii ațintiți asupra lui, așteptându-și răspunsul.

– Nu... nu știu.

– Așa e, nu știi, completă veselă FiicaluiEva. Și, în loc să-i răspundă, îi întoarce spatele și continuă lecția.

Erno nu-și mai amintea nimic din restul orei decât că-și privise, tot timpul, pantofii. De ce îl tratase în felul acela? Făcuse să se simtă ca un prost. Da, știa mai multă biotehnologie decât el, dar era normal, doar era profesoară! Vroise numai să-l facă de râs?

Când îi povesti mamei sale, ea nu-i spuse decât că trebuie să asculte de profesori.

Abia mai târziu înțelese ca FiicaluiEva prezentase ceea ce i se spusese toată viața că e așa-numitul comportament dominant masculin. El fusese considerat un atac la superioritatea ei, așa că îl pusese la pământ. După aceea, își putuse permite să-l trateze cu afecțiune. Dar numai după ce îl făcuse să recunoască faptul că îi era inferior.

O dată ce înțelesese acest lucru, începu să vadă acest tip de comportament peste tot. În fiecare zi, verișoarele și verii își etalau superioritatea pentru a-i răni pe alții, mai slabi ca ei. Realiză că fusese mințit și că adulții erau niște ipocriți.

Totuși, când încercă și el să-și demonstreze superioritatea, i se spuse să se liniștească. E greșit să folosești aceste concepte superior/inferior, i se explicase. Diferența e totul.

Cinci

Unul dintre lucrurile pe care le spusese Tyler era, fără îndoială, adevărat: acesta fusese un test. Cât de devotat era Erno Societății Verișoarelor și a Verilor? Cât de bine intuise caracterul lui Tyler? Cât de dornic era să o vadă pe mama sa și pe restul lumii în care trăia suferind și cât de mare considera el că ar trebui să fie această suferință? La urma urmei, cât de furios era el, de fapt?

După ce s-a întors în camera lui, în noaptea aceea nu a putut închide un ochi. A recapitulat fiecare moment petrecut cu Tyler, examinând fiecare cuvânt ambiguu pe care îl rostise (sau i se păruse) acesta. Tyler nu negase nicio clipă că Piatra Filosofală e o bombă. Erno căută termenul în dicționar: o piatră filosofală era „o substanță imaginară căutată de alchimiști care credeau că pot schimba, cu ajutorul ei, metalele obișnuite în aur sau argint.”

Nu-și făcu nicio clipă iluzia că schimbarea pe care Tyler avea să o producă ar fi avut vreo legătură cu aurul sau argintul.

Își privi palma, acolo unde Alicia îi scrisese numărul ei de telefon,

când îi ceruse s-o sune înainte de a face vreo prostie. Numărul nu mai era demult acolo.

La 15.45, a doua zi, Erno stătea pe un scaun în amfiteatru, în mijlocul mulțimii de verișoare și verișori. Acum veniseră mai mulți oameni decât săptămâna trecută și aerul era umplut de zumzăitul conversației lor, întrerupt din când în când de hohote de râs. Privi domul cu atenție, încercând să găsească locul în care plasaseră piatra. Domul avea sisteme de siguranță automate, care ar fi sigilat imediat orice scurgere minoră de aer. Dar nu ar fi putut face nimic în cazul unei explozii puternice. Pe cerul artificial, de un albastru perfect, Erno văzu doi zburători, rotindu-se ca niște vulturi.

15.52. Tyler își făcu apariția, urmat de un grup de adepți, majoritatea tineri, care încercau să pară insolenți. Venise totuși - ce putea să însemne asta? Erno observă că de data asta Tyler era îmbrăcat în negru. Părea la fel de calm ca și data trecută și, după ce discută o vreme cu oamenii săi, îi părăsi și se duse să-și ocupe locul de lângă scenă.

La 15.59, Debra FiicaluiDebra luă loc la masa de pe scenă. Erno își privi ceasul. 16.00.

Nu se întâmplă nimic.

Acesta să fi fost testul? Vroise Tyler să vadă dacă el, Erno, avea să se panicheze și să fugă? Încercă să surprindă privirea lui Durden, dar nu reuși.

FiicaluiDebra ceru liniște. Lumea tăcu și rămase în așteptare. FiicaluiDebra luă cuvântul.

– Ne-am adunat din nou pentru a discuta ...

O explozie de lumină fulgeră aerul de deasupra lor, urmată, o secundă mai târziu, de o bubuitură asurzitoare. De peste tot răsunară strigăte de panică.

Erno privi în sus. Un nor de fum negru fu eliberat dintr-un punct aflat pe suprafața interioară a domului. Unul dintre cei doi zburători se rostogoli în aer, încercând să-și recâștige echilibrul; celălalt zbură mai departe, căutând un loc unde să aterizeze în siguranță. Oamenii strigau, cu mâinile ridicate. Cerul albastru scânteie de două ori, se făcu alb, apoi reveni la culoarea inițială.

Lumea se repezi afară din amfiteatru, alergând spre adăpostul presurizat. Erno nu reuși să-și dea seama dacă domul suferise vreo avarie gravă. Fumul, în loc să se risipească, formă un arc, apoi urcă spre vârful domului, luând diverse alte forme. Erno rămase înțepenit la locul său, cu privirea ațintită în sus. Își dădu seama că nu era fum, ci vopsea inteligentă.

Nano-aparatele împrăștiaseră vopseaua neagră pe suprafața interioară a domului. Vopseaua se întinse de una singură și luă forma unor litere. Literele, ca un mesaj de la Dumnezeu, formară un semn uriaș, pe albastru cerului artificial: BANG! SUNTEȚI MORTI!

„Ești mort”

Una din *Povestirile pentru bărbați* era despre Harry Rodney și Micul Bert, doi infractori mărunți, aflați pe un vas oceanic, care se lovește de un iceberg și începe să se scufunde, fără a fi dotat cu suficiente bărci de salvare. Obiceiul patriarhal era, pe atunci, ca femeile și copiii să aibă

întâietate în bărci. Harry își cedează locul din barcă în favoarea unei fete. În schimb, Bert fură haina și baticul unei femei rănite, laolaltă cu bijuteriile acesteia, o abandonează pe punte și, astfel deghizat, se strecoară pe o barcă de salvare.

Cumva, ambii bărbați scapă cu viață. Dar Harry e atât de dezgustat de comportamentul lui Bert, că îl convinge să fugă și să pretindă că e mort. Ani la rând, ori de câte ori Bert ia legătură cu Harry, acesta îi spune să nu se întoarcă și să rămână ascuns, căci, altfel, Poliția îl va prinde. Bert nu se mai întoarce niciodată acasă, ca să nu fie prins.

Șase

În panica și confuzia creată după explozie, Tyler Durden reuși să se facă nevăzut. Pe scaunul pe care stătuse lăsase un bilet: „Eu am făcut asta”.

Prima măsură împotriva amenințării la care fusese supusă colonia fu luată de Consiliul Matroanelor, care cern ca votul să aibă loc imediat și, până seara, populația alesese deja: Tyler Durden fu declarat invizibil.

Nu că ar fi contat prea mult, căci oricum nimeni nu-i dădu de urmă.

Șapte

Vopseaua de pe suprafața interioară a domului fu ștersă abia după câteva zile.

Vânătoarea pornită pe urmele lui Tyler nu dădu niciun rezultat. Toată lumea era cu nervii la pământ. Se iscau zilnic zvonuri care a doua zi erau negate, doar pentru a fi înlocuite de altele: Tyler Durden se afla încă în colonie, deghizat. O cabală, formată din adepții săi, îl ținea ascuns. Sau: el și tovarășii săi își construiseră un adăpost, undeva la zece kilometri, în nordul coloniei. Durden era de fapt agent secret al Guvernului din California, care îl înarmase în vederea unui atac nimicitor. Se ajunsese până într-acolo încât se zvonea că ar fi avut chiar și o bombă atomică.

La intrarea în sala de sport, Inteligența Artificială verifica amprentele ADN și Emo era perfect conștient de camerele de luat vederi din fiecare încăpere. Se întrebă dacă vreuna dintre acestea nu surprinsese cumva excursia pe care o făcuse împreună cu Tyler. Se aștepta ca în orice moment să se trezească arestat.

Când intră în sala de forță, îi găsi pe Tyrus și alți câțiva cunoscuți de-ai lui purtând tricouri albe, pe care scria: „BANG! EȘTI MORT!”

Emo se duse la aparatul cu vâsle de lângă Ty. Acesta vorbea cu Sid, aflat în cealaltă parte.

O femeie traversă sala de sport și veni la aparatele de lângă ei. Avea mușchii dezvoltati, iar părul negru îi era strâns într-un coc deasupra gâtului transpirat. Când ajunsese lângă ei, prietenii lui tăcură și se întoarseră să o privească. Ea avu un moment de ezitare. Emo citi pe fața ei o expresie pe care nu o văzuse decât foarte rar până atunci pe fața unei femei: frică. Femeia se întoarse și părăsi sala de sport.

Niciunul dintre băieți nu spuse nimic. Dacă își dăduseră și ei seama de ceea ce tocmai se întâmplase nu lăsau să se vadă nimic pe chipurile lor.

Emo începu să tragă de vâsle. Simți cum mușchii de la picioare i se întăresc.

– Mișto tricoul, îi spuse lui Ty.

– Tyrus vrea să devină și el invizibil, răspunse Sid. Sid nu purta tricoul cu „ești mort”.

– La un moment dat cineva va verifica discurile cu spectacolele lui Tyler și mă vor vedea acolo, spuse Tyrus. Dar nu mi-e rușine să fiu un fan declarat al lui Tyler. Pe când aveau treisprezece ani, Emo și Ty fuseseră amanți înfocați, explorându-și sexualitatea. Acum Ty era un tip exagerat de musculos și direct, care râdea ca o hienă. De data asta, însă, nu schiță nici măcar un zâmbet.

– S-au grăbit să-l judece așa aspru, comentă unul dintre ceilalți băieți. Tyler nu a rănit pe nimeni. Pur și simplu s-a exprimat liber.

– Da, dar, la fel de ușor, ar fi putut să găurească domul, interveni Emo. Crezi că le trebuie mai mult de atât ca să acționeze în forță?

Ty se opri din vâslit și se întoarse spre Emo. Pe tricou, acolo unde transpirase, „Bang!”- ul se făcuse roșu ca sângele.

– Să se ajungă la forță! Muncim la fel de mult ca și femeile și suntem considerați cetățeni de mâna a doua. Spunând asta, se apucă să vâslească din nou, cu furie, câte cizinci de lovituri pe minut, respirând sacadat.

– Durden ăla are „cojones”, nu-i așa? continuă Sid. Sid era un tânăr-armasar foarte popular. Părul de pe piept îi ajungea aproape sub nas. Ar fi trebuit să vedeți expresia lui Rebecca când chestia aia a explodat.

– Am auzit că, dacă-l vor prinde, consiliul nu se va mulțumi doar cu măsura invizibilității, zise Erno. Probabil că-l vor expulza.

– Invizibilitatea nu o să-l oprească pe Tyler, răspunse Ty. Tu ai accepta un astfel de decret? îl întrebă pe Sid.

– Eu? Eu sunt prea frumos ca să mă bag în așa ceva. Dacă lui Tyler Durden îi plac bărbații așa de mult, poate oricând să se mute în altă colonie sau pe Pământ. Mie îmi convine să mă culc cu cât mai multe femei.

Erno simți cum mușchii i se întăresc și mai mult.

– O să vedeți, îl vor expulza. Maică-mea va vota în secunda zero pentru asta.

– Să încerce, mârâi Ty, încă trăgând la vâsle.

– De aia tragi la fiare atât de mult în ultima vreme, Ty? întrebă Sid, ironic. Plănuiești să te muți și tu pe Pământ?

– Nu, dar am de gând să-ți fac fundul arșice.

– Hm, nu cred că asta vrei tu să-i faci fundului meu.

– Mda, fundul tău are alte folosințe.

– Maică-mea mi-a spus că Tyler a încălcat contractul social, spuse Erno.

– Și ce-ți mai zice mama ta? Să-ți ții puțulica sub pernă? răspunse Ty încă vâslind.

Sid râse.

Lui Erno îi veni să-l tragă deoparte pe Ty și să-i spună: *Am fost acolo. L-am ajutat s-o facă!* Dar se abținu. Începu să vâslească și el, cu fața arzând de furie.

După un minut, Erno își luă prosopul și se duse la aparatul cu greutate. Nimeni nu-i dădu atenție. După alte douăzeci de minute se

îndreptă spre saună. Acolo rămase o vreme, transpirând bosumflat și plin de ură. El *fusese* acolo, își asumase riscuri de o mie de ori mai mari decât toți băieții ăștia de pe aici, care se pretindeau fanii lui Tyler.

Când ieși din saună, îl văzu pe Sid mergând spre camerele destinate sexului, unde orice femeie care era interesată își putea găsi un partener masculin. Erno se gândi să se ducă și el să aștepte într-una dintre camere. Dar el nu era un armăsar; nu era decât un puști anonim. Nimeni nu-l cunoștea. Ar fi fost umilitor să stea acolo și să aștepte ore în șir, fără să fie ales de nimeni sau, și mai rău, să-l aleagă cine știe ce babă obosită.

A doua zi, Erno facu rost de unul dintre tricourile albe cu inscripția lui Tyler. Dar faptul că-l purta nu-l făcea să se simtă mai bine.

Apoi îi trecu prin minte că poate acesta era de fapt testai de care vorbise Tyler: nu era vorba de faptul că Erno ar fi putut să-l dea de gol, pe el și Piatra sa Filosofală, înainte ca aceasta să explodeze ci, dimpotrivă, dacă avea să admită că el fusese cel care-l ajutase, după ce va fi văzut agitația stârnită în colonie.

Și, dacă într-adevăr acesta era testai, atunci Erno era pe cale să-l pice. Se gândi să sune la apartamentul lui Tyler, dar era sigur că numărul era pus sub urmărire. Apăru imediat un nou zvon, care spunea că Tyler fusese prins și că era ținut în arest preventiv - pentru că fuseseră făcute amenințări la viața lui - până când Consiliul Matroanelor avea să decidă când și cum să aplice măsura invizibilității. Parcă și-l imagina pe Tyler într-o cameră albă, goală, cu creierul injectat cu nanosonde și corpul prins în chingi.

La uzina biotehnică, Erno deveni conștient de un lucru pe care, până atunci, nu-l observase: la cantină, femeile erau întotdeauna primele care alegeau desertul. Apoi, mai târziu, când trecu pe lângă masa câtorva dintre ele, patru femei izbucniră în râs. Deși se întorsese și le privise fix preț de câteva secunde, nu-i dădură nicio atenție.

În altă zi, era în pauză și se plimba cu un grup de ingineri: el, trei femei și un bărbat. Hana, pe care o cunoștea de la magazie, se apucă să spună un banc: „Ce ai atunci când în mâini ții două bile mici?”

Celelalte femei rânjiră. Erno îl urmări, mai atent, pe bărbat. Stătea, ca prins în capcană, cu un zâmbet stupid pe față. Se pregătea probabil să râdă, deoarece asta se presupunea că trebuia să faci când oamenii spuneau glume, fie că erau sau nu reușite. Așa era contractai social - dacă cineva avea chef să spună glume, trebuia să ai și tu chef să-l asculți.

- Atenția desăvârșită a unui bărbat, continuă Hana. Femeile au râs. Bărbatul zâmbi.

- Cum îți dai seama că un bărbat e în călduri? aruncă și Pearl o glumă. Când respiră.

- Asta nu e amuzantă, interveni Erno.
- Serios? Mie mi se pare că e, îl contrazise Hana.
- E o generalizare. Bărbații sunt la fel ca și femeile. Și ei au emoții.
- Calmează-te, Erno, spuse Pearl. Aici nu ești la ora de egalitate între sexe.

- Păi nici nu există așa ceva în colonia asta.
- Cineva să-i aducă lui Emo un tricou.
- Da, cred că vrea să devină și el invizibil.

– Dar suntem deja invizibili, strigă Emo și o luă la fugă. Părăsi laboratorul, își puse costumul și luă primul autobuz spre dom. După aceea, renunță să mai meargă la practică: nu avea de gând să se mai lase folosit. Nu avea să se mai întoarcă acolo nici mort.

O adunare în care se discuta despre ce măsuri trebuie luate în cazul lui Tyler fu întreruptă de un grup de tineri care mărșăluiau și cântau prin fața sălii. Poliția era pretutindeni în locurile publice, înarmată cu bastoane electrice. Pe forumurile online, oamenii cereau deschis închiderea Casei Bărbaților, argumentând că e doar un cuib de conspiratori.

Și, când nu se mai aștepta, Emo primi un mesaj. De data aceasta era semnat „Harry Callahan”:

Urmărești ce se întâmplă, Erno? Dacă crezi că situația sexului nostru e SubtilDiFerită, poți să o schimbi. Treci pe la expoziție.

Infracțiunile prin violență

Incidența infracțiunilor produse prin violență printre Verișoare și Verișori e relativ redusă. Arhivele coloniei nu înregistrează decât opt crime în ultimii șaizeci de ani. Cinci dintre ele au fost comise de bărbați împotriva altor bărbați, două de bărbați împotriva unor femei și una de o femeie împotriva altei femei.

Desigur, statistica nu spune nimic de actele de răzbunare comise de femei împotriva bărbaților dar, deși nu există date oficiale, astfel de incidente sunt foarte rare.

Opt

– Nu e nicio scofală să fii celibatar, când nu-ți place să faci sex.

– Păi tocmai aici e șpilul, insistă Emo. Lui îi place să facă sex. Și încă în ce fel. Dar se sacrifică pentru a-și demonstra punctul de vedere. Nu vrea să devină prizonierul propriului penis.

Emo stătea pe marginea terasei din fața apartamentului lor, aruncând pietricele în cutia de reciclare a deșeurilor și certându-se cu verișoara lui, Lena. În ultima vreme nu făcea decât să se certe cu toată lumea, fără să ajungă, însă, nicăieri. Se prefăcea în continuare, în fiecare dimineață că pleacă la practică la uzina biotehnologică, dar se ducea doar până în parc sau la sala de sport. Avea să treacă destul timp până mama lui va realiza că abandonase școala.

Lena se lansase într-o tiradă interminabilă și, brusc, lui Emo i se făcu silă de toate. Înainte ca fata să apuce să mai zică ceva, aruncă o ultimă pietricică care lovi marginea cutiei și, fără să scoată niciun cuvânt, se retrase în apartament. În urma lui răsunau strigătele indignate ale Lenei.

Se duse în camera lui și deschise monitorul din perete. Ultima știre era că Tashi FiuluiYokio își recăpătase cunoștința, dar suferise leziuni neurologice a căror vindecare avea să dureze mai mult de un an. Dezbaterile de pe net erau în plină desfășurare și din ce în ce mai înverșunate. Emo își deschise dosarele personale și încercă să scrie un sonet melancolic, dar nu avea niciun chef de poezie.

Citi din nou mesajul criptic de la Tyler. *Poți să o schimbi. Treci pe la*

expoziție. Se gândi că trebuie să fie ceva legat de biotehnologie. Cercetase bazele de date publice, dar nu descoperise nimic. Ar mai fi putut să intre și în bazele de date accesibile doar din computerele de la laboratorul de biotehnologie, dar asta însemna să reînceapă practica și să dea explicații pentru absențele din ultimele zile. Nu era încă pregătit pentru asta.

Se hotărî din senin să caute datele pe care colonia le avea despre genomul lui Tyler. Care fusese numele cu care îl strigase FiicaluiDebra? FiuluiMary, Thomas FiuluiMary. Dădu căutare și genomul lui Tyler apăru imediat. Doar că nu era cine știe ce interesant.

Forumistii introduseseră deja linkuri către el. FiuluiMary se născuse în urmă cu treizeci și șase de ani. Mama lui fusese o verișoara de generația a doua; bunica lui sosise cu al treilea contingent de coloniști, în 2038. Primise educația obișnuită, fără, însă, a se remarca la vreo materie, dar și fără a pica la vreuna. Mama lui murise pe când el avea doar douăzeci de ani. Se mutase în dormitoarele comune, lucrase fără evenimente deosebite, în domeniul construcțiilor timp de paisprezece ani și, până să se reinventeze ca Tyler Durden, nu arătase niciun semn de rebeliune.

Până acum doi ani, nimic nu fusese diferit față de oricare dintre verișorii din colonie.

Plictisit, Emo își caută propriul genom.

Îl găsi curat ca o lacrimă. La uzina biotehnologică, cineva îi spusese că tot ceea ce ești se află fixat în acele secvențe ale genomului, în negru și alb. Emo nu era de acord. Unde erau, în cazul ăsta, gena speranței, a dorinței, a disperării sau a frustrării? Unde era gena care zicea că trebuie să stea în fața unui computer, la vârsta de șaptesprezece ani, fierbând de furie?

Caută genomul mamei sale. Iată și secvențele ei. Unele erau la fel cu ale lui. Desigur, nu exista nicio informație despre tatăl său. Pentru a preveni perturbări sociale, tatăl trebuia să rămână necunoscut, așa hotărâse Societatea Verișoarelor și a Verilor. Unele familii țineau probabil astfel de evidențe, dar, în bazele de date ale coloniei, nu aveai să găsești niciodată numele taților legate de cele ale copiilor.

Asta nu însemna că nu putea să-l găsească. Știa niște tipuri care o făcuseră. Genomul tatălui său se afla undeva, în bazele de date, în scopuri medicale. Dacă scotea din propriul genom acele date care îi aparțineau mamei, atunci restul de secvențe ar fi trebuit să aparțină tatălui. Le putea apoi compara cu genomurile bărbaților din colonie.

De pe graficul său, scoase secvențele care aparțineau mamei sale. Folosind secvențele rămase, pregăti un motor de căutare care să compare genele rămase cu genele tuturor bărbaților din colonie.

Obținu o listă de șase nume. Trei aparțineau unor frați: Stuart, Simon și Josef, FiuluiBette. Cercetă datele publice care existau despre ei. Aveau, cu toții, peste nouăzeci de ani, deci erau cu patruzeci de ani mai bătrâni decât mama lui. Dintre restul numelor rămase, doar doi bărbați aveau aceeași vârstă cu ea: Sidney FiuluiOrinda și Micah FiuluiAva. Dintre aceștia doi, Micah FiuluiAva avea cel mai apropiat genom de al lui Erno.

Citi dosarul public al lui Micah. Născut în 2042, acum avea cincizeci și șase de ani. Adresa: dormitoarele comune, tubul de lavă 5, Est. își tastă datele în notepadul său.

Fără să bată la ușă, maică-sa intră în cameră. Deși nu avea nici un

motiv să se rușineze cu căutările sale, Erno își ascunse rapid pad-ul în buzunar.

Ea îl văzu.

– Erno, trebuie să stăm de vorbă.

– Sub ce formă? Interogatoriu sau predică? Fața mamei se înăspri. Pentru prima oară, observă ridurile adânci de la colțurile ochilor ei. Femeia începu să deretice prin cameră, strângând hainele aruncate ici și colo și sortându-le pe culori.

– Ar trebui să-ți ții camera mai curată. Camera ta e reflecția minții tale.

– Hai, mamă, las-o baltă.

Ea ridică unul din tricouri, îl duse la nas și-l mirosi, strâmbându-se.

– Nu cred că ți-am povestit niciodată de momentul în care am fost arestată, așa-i? Aveam treisprezece ani și mi-o trăgeam cu Derek FiuluiSilvia, în spatele scenei pe care rula piesa *Casa Păpușilor*. Și, la un moment dat, ne-am lăsat puțin purtați de val. Când Nora a deschis ușa pentru a ieși la finalul celui de-al doilea act, s-a împiedicat de mine și de Derek, care eram, la rândul nostru, tot la al doilea act.

– Și te-au arestat? De ce?

– Pentru că șefa Consiliului era o acritură. Dar nu de asta, ci pentru că era piesa ei de teatru favorită.

– Derek FiuluiSivia era iubitul tău?

Ea se așeză pe pat, la un metru de el, și se aplecă spre el.

– După bomba cu vopsea, Eric, au verificat toate înregistrările video cu Tyler Durden, inclusiv pe cea de la Depozitul de Oxigen. Și, spre surpriza mea, pe cine crezi că au găsit acolo?

Erno se mută pe scaun, încercând să evite privirea ei.

– Dar Nick ți-a spus oricum că am fost acolo.

– Da, dar tu nu. Și nu numai că ai fost acolo dar. la un moment dat, apari împreună cu Tyler.

– Și ce făceam?

– Nu fi dificil. Nu încerc decât să te protejez, Erno. Am aflat despre asta, în secret, de la Harald FiuluiGunda. Un alt raport spune că apari iar cu Durden, de data asta afară, în partea de Nord. Probabil că vei fi chemat la interogatoriu. Ești implicat în conspirație?

Maică-sa arăta atât de amărâtă, încât îi fu imposibil să fie răutăcios cu ea.

– Din câte știu eu, nu există nicio conspirație.

– Ai avut ceva de-a face cu bomba cu vopsea?

– Nu, bineînțeles că nu.

– De asemenea, am mai aflat că ai renunțat să mergi la practică. Ce-ai făcut în tot timpul ăsta?

– Am mers la sala de sport.

– Plănuiești vreo excursie pe Pământ?

– Hai, mamă, ce întrebare e asta?

– Serios, Erno, nu-mi dau seama la ce-ți stă mintea. Te porți de parcă ai fi un spion.

– Poate că asta chiar sunt. Maică-sa râse.

– Nu râde de mine!

– Nu râd de tine. Râd pentru că sunt speriată! Asta e o treabă urâtă, Erno, în care nu vrei să fii amestecat.

– Hai, mamă, să încetăm, te rog.

Maică-sa îl privi fix. Încercă să-i susțină privirea.

– Vreau să mă ascuți cu atenție. Tyler Durden e un distrugător. Am fost la Aristarchus, la Tycho. Am văzut cum funcționează patriarhatul. Vrei să avem așa ceva și aici?

– De unde să știu? Eu nu am fost acolo! Ochii îi căzură pe *Povestiri pentru bărbați*. Și nu-mi spune mie povești cu camagii și violuri, strigă el, uitându-se la coperta cărții. Le-am mai auzit. Mi le-ai băgat pe gât o dată cu piureul de morcovi, când eram copil.

– Sunt adevărate. Le negi?

Emo își încheșta maxilarul, încercând să gândească. Avea să-l pocnească?

– Nu știu!

– Nu e vorba doar de camagii. E vorba și de risipă și de nebunie. Vrei să știi cum sunt bărbații de acolo - odată a trebuit să vorbesc cu un ofițer de pază din Shackelton. Minau gheața lunară pentru a obține combustibil pentru navele lor. I-am explicat că folosirea gheții drept combustibil e o risipă criminală. Apa e cea mai scumpă resursă de pe lună și ei, deșteptii, o aruncau în aer. Mi-a răspuns că e mai ieftin să folosească gheață lunară decât să transporte apa de pe Pământ. Nu cu el trebuia să mă cert, mi-a zis, ci cu economia de piață. Ca majoritatea bărbaților de acolo, mi-a vorbit de parcă aș fi fost un copil sau aș fi suferit de vreo deficiență mentală. A crezut că, dacă a invocat economia liberă, a rezolvat disputa, de parcă dacă ai fi mers împotriva legilor pieței, ai fi mers împotriva legilor naturii. Cucerirea spațiului justifică, mi-a zis el, cheltuiala, în sensul că vor descoperi oricum apă pe o altă planetă, după ce se va fi terminat cea de pe lună.

– Păi avea dreptate.

– Piața ca lege a naturii? „Cucerirea spațiului”? Cum cucerești spațiul? Țasta nu e un obiectiv, e o boală.

– Și ce are asta de a face cu Tyler Durden?

– Durden e cel care aduce boala aici.

– El luptă împotriva opresiunii! Bărbații nu au nicio putere aici: sunt ignorați sau folosiți. Nu există niciun verișor care să fie bărbat adevărat!

– Sunt o grămadă de astfel de verișori. O grămadă de modele pe care să le urmezi. Gândește-te la Adil Al-Hafaz, la Peter Fiului Sarah sau la Nick, pentru numele lui Dumnezeu!

– Nick? Nick? răsă Emo. Se ridică în picioare. Acum puteți pleca, doamnă ofițer.

Mama lui păru rănită.

– Doamnă ofițer?

– Păi nu de asta ai venit aici?

– Emo, știu că nu mă placi. Sunt banală și plictisitoare. Dar a fi neconvențional nu înseamnă neapărat o virtute. Sunt mama ta.

– Și ești și polițist.

Asta o opri pentru o clipă. Femeia trase adânc aer în piept.

– Te iubesc din toată inima, Emo, dar dacă crezi...

Tonul acela. îl auzise toată viața: gata, s-a terminat cu prietenia. Gata

cu vorbele bune. E timpul să faci ce îți spun eu.

– Mă iubești pe naiba! strigă Emo. Nu vrei decât să mă controlezi!

Ea dădu să se ridice.

– Ți-am oferit toate șansele ...

Emo aruncă *Povești pentru bărbați* în ea. Maică-sa clipi când cartea o lovi în piept și căzu pe podea. Părea mai degrabă mirată decât speriată, așa cum privea cartea căzând, cu paginile deschise; arăta de parcă ar fi vrut să înțeleagă ce era obiectul acela - dar când își ridică ochii spre el, aceștia scânteiau. Lividă și tremurând, se ridică și dădu să zică ceva, dar înainte de a deschide gura, Emo fugise deja din cameră.

Proprietatea

Un bărbat pe cont propriu e complet izolat. Poate că are prieteni sau iubiți, dar singura legătură legală e cea cu mama lui.

După un anumit punct, proprietatea între verișoare și veri e și a comunității. Proprietatea privată se moștenește de la femeie la femeie, dar numai începând de la rudele de sânge de gradul doi. O femeie nu poate moșteni niciodată, nimic de la mama ei biologică. O femeie își alege prietenii și partenerii și, în eventualitatea morții ei, proprietatea ei e moștenită de aceștia. Dacă o femeie moare fără a numi un moștenitor, proprietatea ei devine automat proprietatea comunității.

Proprietatea unui bărbat se limitează de obicei doar la bunurile personale. Desigur, în majoritatea familiilor bărbatul este întreținut de femei și are acces la mai multe resurse decât orice femeie, dar bunurile sale sunt obținute pentru el de mama sa sau de partenera sa și, astfel, le aparțin de drept lor. Orice bun obținut în plus aparține, de drept, tot mamei sale. Dacă nu mai are mamă, bunurile sale aparțin surorii celei mai mari. Dacă nu are surori, bunurile sale devin proprietatea comunității.

Un bărbat care-și reneagă familia e pierdut, nu are unde să se ducă.

Nouă

Marii cântăreți de jazz au fost, cu toții, persecutați. Bărbați de culoare ca Armstrong, Ellington, Coltrane sau Parker. La fel și marii artiști, care erau fie evrei, fie negri. Părăsind apartamentul mamei sale, Erno se imaginea ca ultimul oprimat din lanțul nesfârșit al luptătorilor pentru libertate.

Porni cu pași mari pe drumul ce ducea spre perimetru. La stânga, dincolo de parapet, valea interioară a craterului, plantată cu flori-cruciuliță, flori sălbatice și plante de deșert modificate pentru a putea rezista la gravitație scăzută se întindea spre câmpurile agricole, spre parc și, la doi kilometri distanță, se zăreau, în lumina clară a zilei, pantele împădurite cu pini. În dreapta se ridicau blocurile de apartamente, cantinele, dormitoarele, clădirile administrative și laboratoarele, și un fel de grădini suspendate, aruncate ici și colo, pline cu viță de vie și la care se putea ajunge pe scări simple sau rulante. Tot în dreapta se afla un castel high-tech, construit în rocă, strălucind de la cristalele de ilemenit. O șopărlă mică trecu în viteză printre pietricelele de pe drum și se ascunse undeva în iarba de pe margine.

Erno ignoră oamenii care veneau sau plecau de la muncă, discutând

între ei sau glumind. îi venea să spargă ceva. Dar așa ceva ar fi atras atenția, căci un verișor nu-și poate permite să spargă lucruri în public.

În cartierul de sud-vest, traversă un pod și intră într-un cartier rezidențial. Era construit de curând, produs al expansiunii caselor din ultima decadă, ocupate, în mare parte, de familiile nou formate. Continuă să urce, simțind tensiunea din picioarele sale și bucurându-se de arsura generată de aceasta.

Aproape de marginea de sus a craterului găsi adresa Gilmann 334. Apăsă soneria de la ușă. Ecranul rămase alb, dar după un moment se auzi vocea Aliciei în microfon.

– Erno, intră.

Ușa se deschise și intră în apartament. Era format dintr-un living, mobilat cu împletituri, la care se adăugau două camere mici. Șase fete stăteau, fiecare pe unde se nimerise, inhalând droguri și ascultând muzică. Cânta Monk, „Colțuri de diamante”. Erno îi dăduse discul lui Alicia; altfel, fata nu ar fi ajuns niciodată să asculte jazz din secolul douăzeci.

Dar, în contextul de față, Monk nu părea foarte potrivit. Fetele acestea ar fi trebuit să asculte muzică lunară - unul dintre acele grupuri corale mixte sau Shari FiicaluiCloud, *Tobe în lumina soarelui*. în prezența acestor femei, liniile melodice răsucite ale saxofonului lui Sonny Rollins și ritmurile sacadate ale pianului lui Monk păreau niște intruși. Sau și mai rău, era ca și cum ar fi fost studiate de un grup de extraterestri, căci era imposibil ca pentru ele să însemne același lucru ca și pentru el, Erno.

– Salut, spuse. Sper că nu v-am stricat petrecerea.

– Nu ai stricat nimic, spuse Alicia, luându-l de braț. El e Erno, îl prezintă ea celorlalte fete. Unele din voi îl cunoașteți deja.

Sharon era acolo, una dintre cele mai mișto tipe din gașca de la școală a lui Alice - îl auzise până și pe Sid vorbind despre ea. Apoi o recunoscu pe Betty FiicaluiSarah, pe Liz FiicaluiBeth, care, la fel ca și Alicia, studiau munca socială și care, la un moment dat, îi refuzase avansurile. Lui Erno îi plăceau femeile când erau singure, dar când erau în grup, râsul lor, bârfele și glumele la urechi, îl făceau să se simtă de parcă nu știa nimic despre ele. O trase pe Alicia deoparte:

– Putem vorbi undeva numai noi doi?

– Bineînțeles, răspunse ea și-l conduse într-unui din cele două dormitoare. Se așeză pe pat și îi făcu semn să ia loc pe un scaun:

– Ce s-a întâmplat?

– M-am certat cu maică-mea.

– Păi, din câte pot să-ți spun, la asta și folosesc mamele.

– Și Poliția urmează să mă cheme la interogatoriu. Cred că sunt implicat în nu știu ce conspirație cu Tyler Durden.

– De ce? Știi unde e?

Instinctul de apărare al lui Erno intră în acțiune.

– Îți pasă de el?

– Nu vreau să știu unde e. Dacă tu știi, păstrează-l pentru tine, eu *nu* sunt maică-ta.

– S-ar putea să am necazuri.

– Vei fi susținut de mulți, Erno. Cel puțin eu și Sharon te vom ajuta cum vom putea. Se întinse și îl atinse pe braț. Am să merg cu tine la Poliție.

Erno se mută pe pat, lângă ea. își strecură mâna pe sub brațul ei, își închise ochii și își frecă obrazul de părul ei. Surprins, îi simți mâna mângâindu-l între omoplați. O sărută și ea se lăsă pe spate. O privi în față: ochii ei verzi, tulburați îi căutau pe ai lui. Buza de jos îi tremura. O sărută din nou, începu să îi mângâie sânii și îi simți sfârcurile întărite.

Lăsând la o parte stânjeneala - lupta cu propriile haine și strigătele din living - și gândul lui Erno la fetele de dincolo și la ce-și închipuiau ele că se întâmplă în dormitor - totul decurse foarte simplu. O pătrunse pe Alicia de parcă s-ar fi întors acasă dintr-o călătorie îndelungată. Deși capul i se învârtea de dorință, încercă să se țină cât mai mult, pentru a o satisface. O sărută peste tot. Ea gemea și îl necăjea și își trecea degetele prin părul lui, trăgându-l în jos și mușcându-l de buze. Timp de cinsprezece sau douăzeci de minute, Societatea Verișoarelor și a Verișorilor dispăru, de parcă nu ar fi existat niciodată.

Emo îi privi fața, îi privi ochii închiși și buzele întredeschise de plăcere. Asta îi dădea un sentiment de putere. Pielea ei se înroși, ea se cutemură din tot coipul și, în sfârșit, putu să termine și el.

Își puse capul pe sânii ei, cu ochii închiși și respirând adânc, gustându-i picăturile sărate de transpirație. Pieptul ei se ridica și cobora și îi putu asculta inima bătându-i, mai tare la început și mai liniștit mai apoi. O strânse în brațe și o vreme niciunul nu spuse nimic.

Apoi el întrebă, în șoaptă:

– Crezi că pot rămâne aici o vreme?

Alicia îi ridică brațul, se strecură de lângă el și începu să-și tragă tricoul pe ea.

– Am să vorbesc cu Sharon.

Sharon. Emo se întrebă cu câte din fetele din camera alăturată se mai culca Alicia. Căci Alicia era bisexuală, culcându-se cu fete și băieți, separat și în același timp - lucru la care Emo nu era prea bun. Nu avea idee ce anume putea să însemne „a vorbi” cu Sharon. Dar oricum, Alicia se purtase de parcă gândul că el s-ar putea muta acolo ar fi luat-o prin surprindere.

– Nu fă nimic din ce ar putea dăuna conceptului, șopti el, mai mult ca pentru sine.

Alicia reacționa imediat.

– Emo, dar noi nu am vorbit niciodată de parteneriat. Ce te așteptai să-ți răspund?

– Ba da, am vorbit, în parc. Și atunci ai spus la fel, că o să vorbești cu Sharon. De ce nu ai făcut-o până acum?

– Te rog, Emo. Fata își trase pantalonii și materialul se întinse perfect pe picioarele ei frumoase și lungi. Când nu vorbești, ești mult mai drăguț.

Drăguț. Emo se simți vulnerabil, așa cum stătea întins pe pat, gol, cu sperma curgându-i pe stomac. Se întinse după haine.

– E în regulă, murmură el. Am uitat. Sexul e doar o formă de socializare. Culcă-te cu el ca să nu cauzeze vreo problemă.

– Nu tom! se reduce la penisul tău, Emo. Durden a început să te transforme într-un *băiat* autodistructiv. Maturizează-te.

– Să mă maturizez? Emo își trase pantalonii. Dar tu nu mă vrei matur. Ție ți-ar plăcea să rămân un băiețel drăguț, pentru totdeauna. Acum am înțeles - nici măcar nu ai făcut *tu* dragoste cu mine, ci doar corpul tău.

Eu măcar m-am gândit doar la tine.

Alicia îl privea fix. Emo recunoscuse expresia de exasperare totală de pe fața ei: o văzuse și la maică-sa. Din camera alăturată răsunau acorduri de jazz și se auzeau râsetele fetelor.

– Sharon a avut dreptate, spuse Alicia, dând din cap. După care chicoti, ca pentru ea, de parcă ar fi vrut să zică *Oare de ce-mi pierd eu vremea cu tipul ăsta?*

Emo facu un pas spre ea și o lovi peste față.

– Cătea, murmură el. Căteaua dracului! Alicia căzu pe spate, cu ochii holbați de uimire.

Capul lui Emo începu să se învârtă. Ieși în fugă din cameră, trecu ca o săgeată prin grupul de fete din living și părăsi apartamentul.

Afară se inserase complet, iar domul strălucea de stele. O pomi cu pași mari către pod, pentru a ajunge pe drumul principal, luminat de stâlpi electrici. Era atât de agitat că se lovea de fiecare bordură mai răsărită, la fiecare pas. Spera ca lumea să-l considere periculos și furios, nu speriat. Odată ajuns la drumul principal se așeză pe un parapet, respirând greoi și ascultând zumzetul insectelor de pe câmpurile din jur.

La lumina felinarului din dreapta văzu apărând o siluetă îmbrăcată în verde. Acționând la primul impuls, Emo sări peste parapet, în valea care se deschidea în fața lui. Nu mai așteptă ca polițistul să treacă pe pod și pomi sărind spre fundul craterului, alunecând în locurile în care valea devenea abruptă. Luă viteză, făcând salturi de cinci-șase metri, riscând să cadă de fiecare dată când picioarele îi atingeau solul.

Cobora prea repede. La treizeci de metri deasupra fundului craterului se împiedică și zbură cu fața în jos. Căzu pe o parte și se rostogoli, lovin-du-și capul. Rămase întins, încercând să-și recapete răsuflarea. Își pipăi mâinile și picioarele să vadă dacă nu și le-a rupt. Cămașa îi era sfâșiată și umărul îl durea îngrozitor. Se ridică cu greu și coborî și ultimii metri care mai rămăseseră până la baza craterului, apoi, șchiopătând, o luă pe câmpuri, spre Parcul Sobieski.

Ajunse acolo în câteva minute, sufocat și transpirând. La fântână își dădu cu apă pe față. Își masă puțin umărul și o luă înspre amfiteatru. La început crezu că e părăsit, dar, la scurtă vreme, văzu sub scenă două femei care se sărutau și care nu-i dădeau nicio atenție.

Se așeză pe scaunul de pe care o zărise pe Alicia cu câteva săptămâni în urmă. O lovise. Nu-i venea să creadă că făcuse una ca asta.

Zece

Erno dormi în parc și a doua zi dimineața se duse la tura sa de practică, la uzina de biotehnologie. De parcă nu s-ar fi întâmplat nimic. Nimeni nu-l întrebă nimic. Aparent părea perfect normal, ieși mintea lui era un haos desăvârșit. Avertizarea de radiații fusese reînnoită; monitoarele solare raportau că existau toate condițiile pentru o explozie de radiații. Verișoarele și verișorii obligați să iasă la suprafață erau îndemnați să țină aproape de adăpostul antiradioactiv.

Când ajunse la buncăr, Erno se duse direct în laboratorul lui Lemmy Fiului Odille. Acesta încă nu sosise. Se așeză la computer și se conecta,

apăsându-și degetul mare de scannerul de gene și apoi accesă baza de date.

Încercă la indexul general. Nu găsi nicăieri un dosar cu numele de „expoziție”. Se gândi apoi la ce vroise Tyler să spună prin „SubtilDiFerită” și căută referințe legate de numărul 144. Nu găsi nimic. Nici de structura diferită a nucleotidelor. Încercă să ajungă la ea pornind de la indexul virușilor. Doisprezece viruși fuseseră creați de verișori în încercarea de a rezolva problema microbilor din sol și a rupturilor celulare cauzate de expunerea la radiațiile de la suprafață. Dar nu găsi nici un virus numit „expoziție”.

În timp ce efectua aceste căutări, apăru Lemmy. Nu-l întrebă nimic pe Erno în legătură cu absențele din ultimele săptămâni.

– Facem progrese remarcabile la integrarea genelor morfologice de creștere în prototipuri, anunță el emoționat. Secvențele folosite pentru extragerea siliconului din sol încep să se potrivească.

– Asta e bine, răspunse Erno. Apoi își găsi de lucru, punând în ordine notițele lui Lemmy, răspândite în tot laboratorul, ca de obicei. După ce termină, îl întrebă, pe un ton nepăsător: Lemmy, ai auzit vreodată de un virus numit „expoziție”?

– X-poziție? Întrebă Lemmy, nelămurit, fără să-și ridice privirea din eprubetele sale. Acele prefixe sunt pentru factorii legați de sexul feminin. Y-poziție sunt pentru cei de sex masculin.

– A, da, ai dreptate.

Imediat ce Erno se convinge că Lemmy se afundase din nou în munca sa, se duse înapoi la arhive. Mai întâi accesă Șirurile pentru Sexe, o bază de date, despre care știa că e folosită mai ales pentru accentul pe care îl pune pe modificările genetice anti-cancer. X-poziție îl trimise la o enciclopedie de informații despre cromozomul X. Emo răsfoi o serie de dosare, dar apoi se gândi că nu are rost să caute la întâmplare printre dosarele de gene. Localiza un dosar de experimente asupra bolilor feminine, de la osteoporoză până la boli de inimă apărute după menopauză.

Inspirat, dădu căutare pentru „SubtilDiFerit”. Nimic. Încercă SDF.

Pe ecran îi apăru un dosar cu numele de Repetări ale Nucleotidelor. Când Emo deschise dosarul, titlul era scris astfel:

SCAPĂ
DE
FEMEI

Zgomotele obișnuite din laborator se estompară când începu să citească.

Era vorba despre o metodă pentru creșterea numărului de repetiții ale trinucleotidelor instabile asupra cromozomului X. Toți oamenii au secvențe care se repetă, a căror prezență este asociată cu diverse boli: atrofie spinală și musculară, ușor retard mintal de tip X, distrofie miotonică, boala Huntington, ataxie spinocerebrală și boala Machado-Joseph. Desigur, toate aceste boli fac parte din categoria celor neurologice.

În ADN-ul normal repetările sunt sub nivelul la care o boală poate apărea. Cel puțin așa spuneau testele zigotului. Metoda SDF explica modurile în care puteau fi construiți doi viruși: prima era să plantezi o

bombă cu ceas în ovul. într-un anumit stadiu al dezvoltării embrionare repetiția trinucleotidelor avea să explodeze. Al doilea virus urma să planteze secvențe compensatoare pe cromozomul Y.

Crearea virusilor era o problemă complicată, dar nu imposibilă, pentru ingineria plasmatică. însă, odată creați, efectul lor ar fi fost devastator. La bărbați cromozomul Y nu ar fi făcut decât să suprima bolile de tip X, dar la femei ar fi dus la apariția acestora. După ce virusii își vor fi început atacul, copilul avea să dezvolte oricare dintre aceste boli invalidante sau chiar fatale.

Desigur, bolile puteau fi tratate prin crearea altor gene sau a unor antivirusi. Virusul SDF nu avea să distingă rasa omenească, dar ar fi putut ucide sau nenoroci cel puțin o generație de femei.

După ce citi monstruoșitatea la care îl trimisese Tyler, Emo se întreabă ce ar fi trebuit să facă în situația dată.

Primul lucru pe care-l făcu fu să descarce dosarul în notepadul său de buzunar. Tocmai terminase de downloadat, când Cluny intră în laborator.

– Bună ziua, domnule profesor Fiului Odille, îl salută pe Lemmy. Îi zări pe Emo și îi făcu o plecăciune. Emo nu zise nimic.

– Dar încă nu sunt profesor, Michael, răspunse Lemmy.

Cluny i-l arătă pe Emo.

– Știați că e căutat de Poliție?

– Serios? De ce?

Emo se ridică în picioare.

– Nu te mai obosi să explici. Am să plec. Cluny îi sări în față să-l oprească.

– Stai puțin!

Emo își puse mâna pe umărul lui Cluny pentru a-l da la o parte. Cluny îl prinse strâns de braț.

– Ce se întâmplă? se sperie Lemmy.

Emo încercă să scape din strânsoare, dar Pământeanul era puternic. Cluny îl trase de umărul rănit și Emo simți că leșină de durere. îl lovi pe Cluny cu putere, în față.

Capul acestuia sări într-o parte, dar tot nu-i dădu drumul la braț. Mai mult, maxilarul i se încleșta și pe față îi apărură o expresie de hotărâre animalică. începură să se lupte, își pierdură echilibrul și, mișcându-se cu încetinitor, se prăbușiră peste o bancă. Lemmy strigă după ajutor și două femei veniră în fugă din laboratorul de alături. înainte să mai poată face vreun gest, Emo se trezi imobilizat la pământ.

„Mortul”

Multe din povestirile pentru bărbați erau despre crime. Scriitorii de pe Vechiul Pământ păreau fascinați de crime și scriseseră despre ele din mai multe perspective.

Într-una din povestiri, un detectiv a cărui slujbă e să-i arunce din trenurile de marfa pe călătorii ilegali, dă peste un „vagabond” ascuns într-un vagon, în timp ce e bătut cu cruzime de detectiv, vagabondul încearcă să se apere și, fără să vrea, îl ucide.

Pedeapsa pentru o astfel de faptă, chiar dacă a fost neintenționată, e

moartea. îngrozit și știind că trebuie să se ascundă, vagabondul se întoarce în oraș. Pretinde că nu a părăsit niciodată „mahalaua” în care locuia de obicei.

Apoi citește un articol într-un ziar. Poliția găsisese deja cadavrul detectivului, dar presupuseseră că acesta căzuse cumva din tren și cazul fusese închis. Vagabondul nu e menționat nicăieri, deci e ca și scăpat. Prima lui reacție însă e să se ducă la cea mai apropiată secție de poliție și să-și mărturisească crima.

Unsprezece

Emo se afla într-o cameră albă, la sediul Poliției. Pe când era copil, venise aici destul de des cu mama sa, dar acum totul părea diferit. Era arestat. Din cauza rahatului ăla de Cluny. Polițiștii îi confiscaseră notepadul. Oare o făcuseră pentru că așa cerea legea sau aveau să-l cerceteze până dădeau peste dosarul SDF?

Se întrebă ce făcuse Alicia după ce plecase de la ea. Ce le-o fi spus prietenelor?

Ușa s-a deschis și în cameră au intrat două femei. Una dintre ele, înaltă și frumoasă. Cealaltă, mică de statură, cu fața îngustă și o claie de păr blond. Părea cam de aceeași vârstă cu mama lui, poate ceva mai tânără. Se așează în fața lui: femeia înaltă rămase în picioare.

– Lucrurile pot fi foarte simple, Emo, spuse femeia scundă. Avea un accent ciudat și, datorită staturii ei scunde, Emo își spuse că probabil venise de pe Pământ. Spune-ne unde se ascunde Tyler Durden. Și ce pune la cale.

Emo își încrucișa brațele pe piept.

– Habar nu am unde e. Și nu există nicio conspirație, dacă la asta te referi.

– Chiar trebuie să-ți arătăm imagini cu voi doi. din timpul răscoalei de la Depozitul de Oxigen?

– Atunci a fost prima și ultima oară când l-am întâlnit. Și nu am făcut decât să ne ascundem în camera din spate.

– Nu ai fost implicat în explozia bombei cu vopsea?

– Nu.

Femeia înaltă, care încă nu-i adresase nicio întrebare, părea îngrijorată. Blonda se aplecă înainte, punându-și brațele pe masa care îi despărțea.

– DNA-ul tău a fost găsit pe portalul de acces unde a fost amplasată bomba.

Emo simți cum i se strânge stomacul. își imaginează o secvență de tripleți de nucleotide instabile multiplicându-se în celulele femeii.

– M-a rugat să-l ajut. Habar nu aveam ce vrea să facă.

– Habar nu aveai, așa-i? Deci ar fi putut fi și o bombă care să arunce în aer domul. Și, cu toate acestea, nu ai spus nimic, nimănui.

– Știam că nu intenționa să ucidă pe nimeni. Eram sigur.

Femeia se lăsă înapoi pe spate.

– Sper că ne vei înțelege dacă nu te credem.

– Dar vă spun, nu aș putea răni sau ucide niciodată pe nimeni. întrebați-o pe mama.

Femeia înaltă interveni, în sfârșit, în discuție:

– Am întrebat-o. Și ea a spus același lucru. Dar trebuie să ne ajuți, Emo. Sunt sigură că îți dai seama ce tulburată e lumea din colonie după aces-:e incidente.

– Las-o baltă, Kim, spuse cealaltă femeie. Emo nu o să-și trădeze niciodată iubitul.

– Tyler nu e iubitul meu, protestă Emo. Blonda rânji:

– Da, da ...

Femeia înaltă interveni:

– Nu e nicio problemă, Emo, dacă vă iubiți.

– Atunci de ce ați adus asta în discuție?

– Fără vreun motiv anume, răspunse blonda. Am vrut doar să zic că nu-l vei trăda.

– Ei bine, nu suntem iubiți.

– Păcat, murmură blonda.

– Trebuie să ne ajuți, Emo, îi spuse femeia înaltă. Altfel, chiar dacă te vom elibera, vei fi în pericol. Verișoarele și verișorii s-ar putea să vrea să se răzbune pe tine.

– Doar dacă le veți spune voi ceva.

– Aha, deci tu crezi că trebuie să-ți dăm drumul și să nu-i deranjăm pe ceilalți cu adevărul despre tine, comentă sarcastic blonda.

– Care adevăr? Nu mă cunoașteți câtuși de puțin.

Blonda sări de pe scaun și se aplecă spre el cu pumnii strânși. Fața îi era roșie de furie.

– Crezi că nu te cunosc? Asta crezi? Știu tot ce trebuie să știu despre tine.

– Mona, calmează-te, spuse cealaltă femeie.

– Să mă calmez?! Istoria Pământului e plină de astfel de lucruri! Bărbații își ascund frustrările sexuale în spatele așa-zisei fraternități - cu tot ce decurge de aici: fetișisme militare, concursuri de măsurare a penisurilor, mișcări și organizații războinice sau sinucigașe. Durden se îndreaptă spre unul dintre acele armaghedoane orgasmice clasice, de tipul: Masada, Hitler în buncăr înainte de a fi capturat, David Koresh și Adeptii Soarelui, 11 Septembrie, Masacrul din California.

Femeia înaltă o prinse de braț și o trase înapoi:

– Mona!

Dar Mona se smuci din mâna ei și apropiindu-și fața de a lui Emo, continuă să strige:

– Dacă-i dăm drumul răhățelului ăsta, îți garantez că va fi implicat în cine știe ce act de bravadă sinucigaș și laș, îndreptat împotriva noastră. îi citesc asta în ochi! urlă ea, scuipându-l pe Emo.

– Ești nebună, răspunse Emo. Dacă vroiam să mă culc cu el, m-aș fi culcat cu el și gata.

Femeia înaltă încercă din nou, fără prea mult succes, să o calmeze:

– Vino-ți în fire, ofițer!

Mona, însă, îl apucase deja pe Emo de gât:

– Unde e? Spune-mi unde e?

– E de ajuns! Polițista înaltă o împinse pe blondă la o parte. Aceasta se lăsă pe scaun privindu-l fix pe Emo. Celaltă o prinse de braț și o scoase

afară din cameră.

Emo încercă să-și recapete răsuflarea. își șterse cu mâneca sudoarea de pe față. Rămase singur o bună perioadă de timp, atingându-și gâtul, acolo unde femeia îl strânsese cu putere. Apoi se deschise ușa și intră mama lui.

– Mamă! strigă el.

Avea niște lucruri în mână pe care le puse pe masă. Erau lucrurile sale, care îi fuseseră confiscate, inclusiv notepadul.

– Ridică-te, spuse ea.

– Ce se întâmplă?

– Taci din gură și urmează-mă. îți dăm drumul. Emo se împiedică de un scaun.

– Polițista aia e nebună de legat.

– Nu te mai gândi la ea. Nu sunt sigură dacă nu cumva are dreptate. Asta va trebui s-o dovedești tu.

Îl târî după ea, afară din sediul Poliției. în câteva secunde, Emo se trezi în piața din fața Poliției, amețit și transpirat.

– încă nu ai scăpat. Du-te acasă și stai acolo, mai spuse maică-sa și se grăbi să se întoarcă în sediu.

Trecătorii de pe Nord Șase îl priviră cum își aranja hainele. Se duse și se așeză pe o bancă, sub salcâmi din centrul tubului de lavă. Reuși să-și vină în fire.

Se întrebă dacă polițista blondă avea să-și ducă la capăt amenințarea că va face public faptul că luase parte la amplasarea bombei cu vopsea. Se simțea destul de vulnerabil. Dar, pe lângă asta, mai simțea ceva. Nu văzuse niciodată o femeie care să-și piardă cumpătul în halul în care o făcuse polițista blondă. Stărnise ceva în ea. O speriasse. Femeia aia *chiar* se temea de el!

Și acum? își duse mâna în buzunar și scoase notepadul. îl deschise și văzu că dosarul SDF era încă acolo, laolaltă cu adresa pe care o găsisse cu o zi înainte.

Erno avea zece ani când se născuse sora lui, Celeste. După naștere, mama lui suferi o depresie severă. Țipa tot timpul la Erno, se certa cu mătușa Sophie și se plânse atât de mult de unul dintre soții ei, că acesta trebui să se mute. Modul lui Erno de a se face față situației fu să dispară din calea ei; verișoara lui Aphra alege să se poarte cât mai urât.

Intr-o zi, Erno se întoarce de la școală și găsi un foc mocnit în mijlocul podelei din bucătărie, două tuburi de stins incendii aruncate pe masă și spuma acestora întinsă peste tot. Maică-sa țipa ca o apucată, iar Aphra - care aprinsese focul - îi răspundea cu aceeași monedă. Alunecând pe spumă, Erno se băgă între ele și, punându-i mâna în piept lui Aphra, o forță să plece din încăpere.

In tot timpul acesta, maică-sa nu încetase să strige. Erno era mai supărat pe ea chiar și decât Aphra. Ea era adultul, ea trebuia să fie cea responsabilă. După ce o liniști pe Aphra și se întoarce în bucătărie, mama lui fugi în cameră la ea și trânti ușa. Erno făcu curat în bucătărie și o așteptă pe mătușa Sophie să se întoarcă acasă.

In noaptea aceea avu un vis. Era singur în bucătărie, când un bărbat apăru de nicăieri. îl trase într-un colț. Erno nu reușea să-i vadă fața. „Sunt

tatăl tău” spuse bărbatul. „Hai să-ți arăt ceva “. îl puse pe Erno să ia loc la masă și scoase o fotografie, pe care o puse în fața lui. Era mama lui Erno când era doar o fetiță. Stătea cu picioarele încrucișate și cu o expresie concentrată pe față, de parcă s-ar fi întrebat ce se întâmplă cu ea. „Aceasta e fața ei când e tulburată”, spusese tatăl său.

Șocat, Erno recunoscuse expresia de pe fața fetei. Era identică cu cea pe care o făcea mama când se concentra asupra unui lucru.

„Maică-ta urăște poza asta “ spusese tatăl său, de parcă ar fi vrut să-l convingă pe Erno să nu o judece prea aspru: încă mai avea acea inocență, acea dorință de a se lupta cu o problemă pe care nu o putea rezolva. Dar Erno era prea furios. Pentru că nu vroia să mai privească fotografia, tatăl său îl apăsă pe umeri și apoi se enervă de-a binelea, începând să strige la el: „Nu suporti s-o vezi așa, nu? Am să te fac eu s-o privești! Am să te fac eu s-o vezi mai bine!”

Erno își acoperi urechile cu mâinile. Vocea omului fără față era răgușită de furie. într-un final se opri din urlat. „Așa, așa” îi șopti lui Erno, mângâindu-l pe obraz, „ești exact ca ea. “

Doisprezece

În drum spre tubul Cinci Est, Emo se gândea la ieșirea polițistei blonde. Poate că, într-adevăr, Tyler vroia să se culce cu el. Și ce? Polițista era homofobă în cazul ăsta și trebuia dată afară. Făcuse atâta caz de violența bărbaților, folosindu-se exact de violența de care vorbea și încercând să-l sugrume. Da, avea dosarul SDF în buzunar, da, o lovise pe Alicia - dar nu era un terorist. Acuzația nu fusese decât modul ei de a ignora problemele reale și îndreptățite cu care se confruntau bărbații în această colonie.

Probabil că nu verificaseră dosarul sau nu reușiseră să-l descifreze căci, dacă ar fi făcut-o. acum nu ar mai fi fost în libertate.

La începuturile coloniei, tubul de lavă Cinci Est fusese centrul agricol principal. Câmpurile de aici nu mai dădeau acum decât furaje pentru animale, dar fermele hidroponice încă mai funcționau, în special pentru produse de lux. Munca grea de întreținere a fermelor cădea în sarcina verișorilor care nu aveau ambiția de a-și asuma prea multe responsabilități. Aceștia locuiau în clădiri supraaglomerate, la limita Standardului de Viață al coloniei.

Intrarea în clădirea Cinci Est a bărbaților era împodobită cu o pictură stilizată a unui centaur. Dar se pare că artistul nu studiasse prea atent cum ar trebui să arate un cal și, de aceea, creatura arăta foarte suspect. Ajuns în hol, Emo apelă computerul ce ținea loc de portar, iar pe ecran apăru imediat o femeie cu părul negru ce purta o bluză verde cu strasuri.

– îl caut pe Micah FiuluiAva, spuse el.

– Cine întreabă?

– Emo FiuluiPamela.

– E în tură acum.

– Pot să vorbesc cu el?

– Cât dorești. Avatarul se mișcă pe monitor către un culoar, slab luminat, aflat în partea cealaltă a camerei. Apoi, apăru pe peretele de lângă ușa culoarului și îi vorbi din nou lui Emo. Aici. Mergi pe coridor, până la a

treia ușă, în stânga, spre tubul Ag.

Dincolo de ușă, coridoarele și încăperile erau utilizate minimalist, ca la începutul coloniei, când singura preocupare era supraviețuirea; singurul accesoriu de decor era o oglindă, în colțul unei încăperi, probabil pentru a-i face pe primii coloniști să se convingă că, deși la câțiva metri deasupra lor se afla o lume moartă, ei erau încă vii. Oricare din designerii de mediu de azi s-ar fi îngrozit de simplitatea camerelor.

Al treilea coridor la stânga era acoperit cu o prelată permeabilă, transparentă. De când era doar un copil, Erno urase să treacă pe sub aceste prelate; ura, mai ales, arsura de pe față pe care o produceau curenții electrostatici. Luă o mască de protecție dintr-un stativ, o potrivește peste gură și nas, închise ochii și porni spre tubul Ag (agricol). Deasupra sa, straturile de mastică cenușie sigilau acoperișul tubului; dedesubt, o podea de ciment susținea rândurile lungi de cutii cu culturi, care erau luminate prin fibrele optice alimentate de heliostat. Niște muncitori îmbrăcați în salopete și purtând măști de oxigen se mișcau dintr-o parte în alta sau lucrau aplecați deasupra cutiilor. Aerul, care avea o concentrație sporită de dioxid de carbon, era umed și Erno putu să simtă, chiar și prin mască, mirosul fosfaților.

Se apropie de un bărbat aplecat deasupra unui sertar cu semințe, pe care-l trăsesese dintr-o cutie. Sertarul avea o sondă, din care ieșeau niște fire care duceau la un tub înfipt în fluidul hidrofon.

– Scuză-mă, spuse, îl caut pe Micah FiuluiAva. Bărbatul ridică privirea și, după ce-l inspecta câteva secunde, îi întoarse spatele, fără să spună nimic.

– Micah! strigă el, spre marginea rândului de cutii. Un bărbat înalt, aflat ceva mai încolo pe culoar, ridică capul și privi înspre ei. Avea părul negru și des și umerii aplecați. După o clipă, răspunse:

– Eu sunt Micah FiuluiAva.

Erno se duse spre el. Rămase uimit: bărbatul fuma o țigară adevărată, din cele care scoteau fum. Ba nu, era o țigară cu marijuana.

– Vă dă voie să fumați aici? Nu există regulamente anti-incendiu?

– Aici, la subsol, nu avem standarde așa de înalte ca voi. Micah rostise aceste cuvinte placid, fără nici cea mai mică intenție de a fi ironic. Și oricum nu există suficient oxigen ca să aprindem un foc acătărea. Avem atât cât să putem fuma fără să leșinăm.

Cu țigara atârându-i de buză, bărbatul se întoarse spre cutia sa cu plante. Purta niște mănuși galbene, din cauciuc și alegea niște frunze verzi. Erno le recunoscuse: erau frunze de cânepă.

– Te folosești de facilitățile coloniei pentru a-ți crește propria „iarbă”?

– Asta e recolta mea personală. Fiecare de aici are dreptul la așa ceva. Ne ajută să muncim mai cu spor. Vrei să încerci și tu?

Erno refuză.

– Numele meu e Erno FiuluiPamela. Am venit să te văd pentru că ...

– Ești fiul meu, completă Micah, fără să-l privească.

Erno facu ochii mari, uimit. La colțurile ochilor bărbatul avea riduri adânci, iar bărbia îi era ascuțită. Dar forma feței îi amintea de propria reflecție din oglindă.

– De ce ai venit să mă vezi? Micah închise sertarul cutiei și îl privi pe

Erno. Văzând că acesta nu scoate nicio vorbă, trase un cărucior din oțel, aflat în spatele lui Erno, spre următoarea cutie. Din cărucior scoase o pungă de plastic, se lăsă pe vine și trase sertarul de jos și începu să culeagă niște roșii pitice.

În sfârșit, Erno își recapătă glasul.

– Cum de nu te-am mai văzut până acum?

– Mulți băieți nu-și văd tații niciodată.

– Nu vorbesc despre asta. De ce nu mai ești cu mama?

– De ce? Crezi că am fost vreodată împreună, ca un cuplu? De unde știi că nu ne-am întâlnit decât o singură dată, la saună?

– Vorbești serios?

Micah ridică o roșie pe jumătate galbenă între degete, o studie și o lăsă jos, pe arac, să se coacă. Apoi îi zâmbi lui Erno.

– Nu, am fost iubiți. Am trăit împreună douăzeci și două de luni. Și două zile.

– Și de ce v-ați despărțit?

– Nu-mi mai amintesc exact, dar, probabil, că am avut motivele noastre. Toată lumea are un motiv în astfel de situații.

Erno îl atinse pe umăr.

– Nu mă lua cu texte dintr-astea, te rog. Micah se ridică în picioare, clătinându-se puțin. Erno îl prinse de braț să nu cadă.

– Mulțumesc, zise el. Au început să mă lase genunchii. Trase un fum lung din țigara cu marijuana și scoase un nor de fum înecăcios. Ok, motivul pentru care ne-am despărțit a fost faptul că maică-ta e o cățea încăpățânată. Iar eu sunt, la fel, un ticălos îndărătnic. De aici a pornit totul, dar nu-mi mai amintesc detaliile. Ce-mi amintesc e că ne-am simțit al naibii de bine când te-am conceput.

– Nu mă îndoiesc.

– Ai fost un copil bun, atât cât de buni pot fi copiii, la vârsta aceea. Vreau să spun că nu ai plâns prea mult. Și erai, mai tot timpul, foarte vesel și zâmbeai întruna. Mai trase un fum după care aruncă chiștocul în cutia cu roșii. Dar se pare că te-ai schimbat între timp.

– Erai încă acolo când m-am născut?

– Ok, deci ești hotărât să ai această conversație. Expiră un ultim norișor de fum, își scoase masca și, în cele din urmă, își fixă ochii căprui și cam apoși asupra lui Erno. Da, eram cu ea. Am rămas acolo până când ai împlinit șase sau șapte luni. Apoi am plecat.

– Te-a obligat ea?

– Nu chiar. Vocea îi era aproape șoptită acum. La început s-a îndrăgostit de mine datorită faimei mele - am fost acrobat la *Circul Jacinthe*, dacă ai auzit de el. Dar soră-sa era măritată, la fel ca toate prietenele ei. Avea un mentor și un grup de ajutor. Eu nu eram decât tatăl. Câtă vreme ne-am simțit bine unul cu celălalt, totul a fost ok și, poate, să zicem că eu am crezut la început că e ceva mai mult decât sex între noi. Dar, știi cum e, după o vreme nu ne-am mai distrat așa de bine.

– Nu ai vmt să-ți asumi nicio responsabilitate.

– Sincer, Emo, nu a fost vorba de asta. Îmi plăcea să te țin în brațe și să-mi frec barba de capul tău, pentru că te gădilai și râdeai tot timpul, îți mai plăcea și când te aruncam în aer și te prindeam în ultima clipă. Maică-

ta, însă, nu era prea fericită, pentru că se temea să nu te scap.

Emo își aminti cum zbura și se rotea prin aer. Și cum râdea.

– Și atunci de ce ai plecat?

– Pur și simplu nu mă mai înțelegeam cu Pam. Am cunoscut altă femeie, lucrurile s-au aprins între noi și mama ta mi-a dat de înțeles că nu mă mai dorea pe lângă ea. Îmi făcusem datoria, puteam să plec.

Emo simți cum îl cuprinde emoția. Se foi de pe un picior pe altul.

– Nu-i înțeleg pe bărbații ca tine. Te țin aici, în dormitoarele astea comune. Ești bătrân și nu ai nimic al tău.

– Am tot ce-mi trebuie. Am prieteni.

– Femeile nu dau doi bani pe tine și ție ți se pare normal.

– Există femei care sunt exact ca mine. Avem ceea ce ne dorim. Lucrez. Citesc. Îmi cresc propriile plante. Nu am nici cea mai mică dorință să schimb lumea. Pentru mine e bună așa cum e.

– Geniul fondatorilor acestei colonii, Emo, începu Micah, deschizând alt sertar cu roșii, a constatat în faptul că au reușit să minimalizeze contactul dintre femei și bărbați. Acesta a devenit voluntar. Ți dai seama că secole la rând bărbații și femeile și-au mâncat unii altora viața din cauză că erau forțați să trăiască împreună? Că în fiecare mariaj de pe vremuri, o săptămână de plăcere costa zece ani din viață? Că majoritatea bărbaților sau femeilor, atunci când o recunoșteau, regretau ziua în care se căsătoriseră?

– Dar noi, bărbații, nu avem nicio putere acum!

Micah făcu o expresie dezgustată.

– Nimeni nu are nicio putere. Pe Pământ, pentru fiecare privilegiu, bărbații au șase obligații, îmi pare rău dacă simți că ți s-a luat ceva. În cazul ăsta, îți sugerez să începi să-ți contruiești o relație cu o femeie. Însoară-te, pentru numele lui Dumnezeu! Nu te oprește nimeni să faci asta.

Emo îl apucă pe Micah de braț.

– Privește-mă, îi zise. Micah îl privi.

– Ce e?

– Știai că sunt fiul tău. Asta nu înseamnă, oare, că m-ai urmărit?

– Ba da, de la distanță. Pentru că-ți doresc tot binele, înțelegi, nu?

– Sunt responsabil pentru explozia de la dom! Am fost și arestat!

– Serios? Nu-mi sună a bine, Emo.

– Nu vrei să mă mai întrebi și altceva?

– Dă-mi numărul tău. Dacă îmi vine ceva în cap, am să te sun. Asta, dacă nu te vor aresta din nou până atunci.

Emo se întoarse și o pomi cu pași mari spre ieșire.

– Mai vino pe aici, Emo! strigă Micah. Oricând. Vorbesc serios. Ți place muzica?

Bărbații îl priveau curioși pe Emo, care acum fugea de-a binelea. Ieși din tubul Ag, își scoase masca și o aruncă pe jos.

Din cauza prelatei permeabile, probabil, lacrimile îi curgeau fără a le putea opri.

Complexul moto

Doi alergători moto erau rivali de multă vreme. Naratorul povestirii îl bătea întotdeauna pe celălalt, Tony Lukatovici. Deși Tony risca tot mai mult

la fiecare cursă, pentru a câștiga simpatia publicului, nu reușea sub nicio formă să câștige, în cele din urmă, se hotărăște să facă un pariu cu naratorul: cel care pierde următoarea cursă va trebui să se sinucidă.

Naratorul îl consideră nebun pe Tony și nu vrea să parieze pe așa ceva. Dar, când Tony îl amenință că-l va face laș în fața tuturor, acceptă.

La următoarea cursă, Tony și un alt motociclist sunt în fața naratorului până în ultima tură, când Tony se lovește de motocicleta celui alt și amândoi ies din cursă. Naratorul câștigă, dar Tony moare în urma accidentului.

Apoi naratorul află că, înainte de cursă, Tony anunțase un reporter de la un ziar că naratorul decisese să se retragă, aceasta fiind ultima lui cursă. Murise Tony în mod deliberat, pentru a-l obliga pe narator să se retragă?

Totuși, deși povestea cu retragerea apare în ziare, învingătorul nu trebuie să se retragă. Nu are decât să spună că s-a răzgândit.. Și astfel Tony nu s-a ales cu nimic, nu-i așa? Și atunci care e sensul întregii povestiri?

Treisprezece

Erno rămase acasă următoarele zile. După interogatoriul de la poliție, maică-sa îl păzea ca un cerber așa că, stând în casă, putea face să-l mai slăbească. Mătușa Sophie, Lena și chiar Aphra se purtau cu el de parcă ar fi fost lepros. Probabil că intenționau să-l facă să-și piardă mințile de rușine sau așa ceva. Așa că își petrecu mai tot timpul în camera sa, ascultând un disc antic, de pe Pământ, „Trist și deprimat” de Louis Armstrong. Jazzmanul, mort de multă vreme, se lamenta: „Ce-am făcut de trebuie să fiu așa de trist și deprimat?”

Un bărbat adevărat s-ar fi răzbunat pe ele. Tyler, cu siguranță. Le-ar fi lovit direct în ceea ce le durea: ideea că erau superioare. Ar fi făcut ceva care să le demonstreze femeilor, odată și pentru totdeauna, că bărbații nu trebuie subestimați.

Erno își deschise notepadul și încercă să scrie o poezie.

*Când lovești oamenii
Aceștia se schimbă.
Mama e șocată și îmbătrânită.
Alicia arată și mai tânără.
Bărbați, pe nume Cluny, devin și mai proști decât sunt.
Pumnii te dor.
Umerii te dor.
Surpriza cea mai mare e însă:
Că poți să o faci.
Pumnul e acolo, la căpătai brațului
Așteptând
Pregătit să lovească în orice clipă
Fie că o știi sau nu.
Însă odată ce ai aflat că poți
Lumea se schimbă.*

Privi versurile câteva minute apoi le șterse. în locul lor, încercă o glumă:

Întrebare: De câte matroane e nevoie să înșurubezi un bec?

Răspuns: Pe becuri nu le interesează să fie „înșurubate” de matroane.

Închise monitorul și se întinse pe pat, cu mâinile sub cap, contemplând tavanul. Dacă ar fi vrut, ar fi putut produce virusul SDF. Nu ar fi avut nevoie nici măcar să acceseze computerele de la uzina biotehnologică; știa de unde să obțină tot ce-i trebuia. Dar avea nevoie de un loc bine ascuns, în care nimeni să nu-l poată găsi.

Instantaneu, știu unde să găsească un astfel de loc. Și, în același timp, știa și unde se ascundea Tyler.

Tubul de lavă din nord-vest era destul de aglomerat când Emo ajunse acolo, pe la orele 23.00. Verișorii ieșiți din țară hoinăreau din club în club sau intrau prin magazine. Ușa de la Depozitai de Oxigen era neluminată și pe ea se putea citi o notificare publică. Emo încercă ușa, dar era încuiată și, pentru că nu vroia să atragă atenția, nu încercă să o forțeze.

Se întoarse la depozitai de materiale de construcții din Nord Șase. Aici nu era prea multă lume și Emo reuși să se strecoare înăuntru, fără să-l observe nimeni. Merse pe culoarul cel mai îndepărtat până ajunse la zidul negru și cabina părăsită, care cândva fusese folosită ca depozit. îi luă câteva minute să deschidă ușa și să se strecoare înăuntru. Dar, în cele din urmă, reuși să intre în tubul de lavă părăsit.

Acesta era cufundat în întuneric. își folosi lanterna pentru a descoperi drumul pe care venise aici cu Tyler, cu câteva săptămâni în urmă.

Nu după multă vreme auzi un zgomot înfundat. Stinse lanterna și văzu, la vreo câțiva metri depărtare, o lumină slabă. Merse pe lângă pereți până ajunse într-o zonă în care lumina ieșea de după o serie de uși deschise. Se apropie de prima ușă și trase cu urechea.

Vocile dinăuntru tăcură. După un moment, cineva îi spuse:

– Intră.

Nervos, Emo păși prin ușa deschisă, în lumină. Acolo îl văzu pe Tyler și alți doi bărbați. Camera era plină de mese, cutii cu mâncare uscată, pungi de oxigen, haine împrăștiate peste tot, pături, costume de suprafață. Pe masa cea mai apropiată erau niște cărți, pahare cu suc băute pe jumătate, bastoane de polițisti.

Unul dintre bărbații mai tineri veni spre Emo și-l bătu pe spate.

– Emo, fratele meu! Era Sid.

Ceilalți bărbați îl priveau pe Emo destul de circumspecți. Tyler se aplecă deasupra mesei. Purta un costum de suprafață strâmt, iar lângă el, ca de obicei, se afla centura cu unelte. Părul roșu îi crescuse cam de un centimetru. Zâmbi.

– Bănuiesc că ai adus jucăriile, Emo.

– Da, zise acesta și își scoase notepadul din buzunar.

Tyler îl luă și, fără a-și lua privirea de la Emo, îl puse pe masă.

– Poți să o faci, nu?

– Emo e un vrăjitor, interveni Sid. Poate să o facă și în somn.

Celălalt tânăr îl studia pe Emo cu atenție. Toată lumea aștepta înfrigurată răspunsul său.

- Da, pot.
- Tyler se scobi în nas.
- Dar vrei să o faci?
- Nu știu.
- Cum adică nu știi? E o decizie grea?
- Bineînțeles că e. Vor muri o mulțime de copii. Nimic nu va mai fi ca înainte.
- Păi, Emo, cam asta ne și dorim, nu? Vino cu mine, spuse Tyler, ridicându-se de la masă. Trebuie să stăm de vorbă.
- Tyler le spuse celorlalți să se întoarcă la treburile lor și îl conduse pe Emo în altă cameră. Aici se găseau un pat, o grămadă de haine și sticle cu alcool, împrăștiate peste tot. Pe un ecran de pe perete era schițată harta coloniei. Tyler dădu niște haine la o parte de pe un scaun și-i spuse lui Emo să ia loc.
- Ai știut de locul acesta înainte de a veni cu mine în noaptea răzmeriței din bar, îi spuse el lui Tyler.
- Acesta nu spuse nimic.
- M-au întrebat dacă există vreo conspirație, continuă Emo. Le-am zis că nu. Există?
- Normal că există. Și faci și tu parte din ea.
- Nu fac parte din nimic.
- Asta e problema cu verișorii, Erno. Că nu vrem să facem parte din nimic, că nu vrem să ne implicăm în nimic. Dar, dacă un bărbat nu se implică, atunci nu e bun la nimic.
- Nu înțeleg, Tyler, explică-mi.
- Se spune că bărbații nu pot trăi fără femei, doar ei între ei. Eu nu cred în asta. Ai studiat vreodată cultura războinicilor?
- Nu.
- Bărbați care trăiau împreună - din spirit de clan, de onoare, pentru că le-o cerea datoria. De aceea războinicii nu au dispărut niciodată. Ei erau însăși definiția bărbăției. Matroanele spun că bărbații trăiesc la extreme, că sunt în stare de orice. Au dreptate. Un bărbat va fugi întotdeauna într-o clădire aflată în flăcări pentru a salva viața unui necunoscut. De aceea, de-a lungul istoriei umane, războinicul a fost necesar: pentru supraviețuirea clanului, iar mai târziu, a națiunii. Dar secolul al XX-lea a distrus toate astea. Mai întâi, marile națiuni industrializate au exploatat etica de război, distrugându-și cei mai buni dintre fii doar pentru mai mulți bani sau în numele cine știe cărei ideologii politice. Apoi a apărut mișcarea feministă, care nu l-a înțeles pe războinic și care l-a ridiculizat, tocmai pentru că se temea de el. Feministele au prins tot mai multă putere, mergând până într-acolo încât i-au convins pe unii bărbați să renunțe la masculinitatea lor. Toate astea, puse la un loc, au dus la dispariția a ceea ce mai rămăsese din cultura războinicilor. Acum, dacă mai există vreo etică a războinicului, atunci ea nu poate fi decât una personală: „Datorie, onoare, eu”.
- Eu?
- Eu. într-un fel, așa a fost dintotdeauna. Sacrificiul pe care îl faci pentru alții nu e, de fapt, adresat acestora, ci ție însuși. Căci, la urma urmei, tu însuși decizi valoarea persoanei pentru care ești gata să te sacrifici. Ce e important e *eul* și *sacrificiul*, nu cauza acestuia. Dacă analizezi lucrurile cu

atenție, toate sacrificiile sunt făcute pentru eul tău. E o chestie pur masculină.

– Dar acum nu vorbim despre salvarea cuiva din flăcări, Tyler.

Tyler râse.

– Nu înțelegi, Emo? Deja trăim într-o clădire în flăcări!

– Dacă vom produce virusul, vor muri oameni.

– Să trăiești ca bărbat printre verișoare înseamnă moarte. Ele distrug anumite lucruri, lucruri bune doar pentru că societatea le consideră rele. Patriarhatul. Protejarea celor slabi de către cei puternici. Aici nu există *forță*, Emo. Nu există *dezvoltare*. Verișoarele sunt într-un punct mort. din punct de vedere al evoluției. Pe timp de pace mai treacă-meargă, dar în caz de război, societatea aceasta ar fi rasă de pe fața pământului cât ai zice pește.

Emo nu știa ce să răspundă.

– Aici nu e vorba de putere, Emo. Crezi că m-am implicat în toate astea citind tot felul de teorii abstracte? Acesta e sângele vieții. Acesta...

Sid intră agitat în cameră.

– Tyler, strigă el. Ușa depozitului s-a deschis din nou.

Tyler sări imediat în picioare. îl înșfacă pe Emo de cămașă.

– Ai spus cuiva de locul ăsta?

– Să spun? Nu, niciodată.

– Adună-i pe ceilalți, îi spuse Tyler lui Sid. Dar nici bine nu apucă acesta să iasă din cameră, că se auzi o explozie puternică în hol, iar luminile se stinseră. Tyler încă îl mai ținea pe Emo de tricou și îl trase după el, pe podea. Camera se umpluse de fum.

– Vino după mine dacă vrei să scapi cu viață, șopti Tyler.

S-au târât spre ușa din spatele camerei. La lumina monitorului din perete, Tyler împinse patul într-o parte și dădu la iveală o ușă de un metru pătrat, ascunsă în perete. Emo ezită, dar Tyler îl trase după el, în tunelul întunecat care se deschidea în fața lor.

S-au târât multă vreme pe coate și pe genunchi. Ochii lui Emo lăcrimau de la gaz și, la un moment dat, tuși până vomită. Tyler îl trase după el în întuneric până ce ajunseră la o cămăruță slab luminată, unde s-au ridicat în picioare. În celălalt capăt al camerei era o ușă presurizată.

– Pune asta pe tine, îi împinse Tyler un costum de suprafață. Repede!

Emo se chină să tragă pe el costumul strâmt, încă sufocat de gazul din tunel.

– Îți jur că nu am spus nimănui nimic, îi zise lui Tyler.

– Știu, răspunse acesta în timp ce-și încheia propriul costum. își puse casca și o închise ermetic. Curaj! Afară nu ne așteaptă o cabină.

În momentul când ușa se deschise, aerul explodă afară din cameră, aproape luându-l pe sus pe Emo. Săriră afară și nimeriră într-o crevasă. Umezeala din aerul ce ieșise din cameră înghețase deja și bucățile mici de gheață au dispărut în vidul din jurul lor. Emo se întrebă dacă următorii vor putea să sigileze tubul la loc sau vor trebui să se întoarcă după ușa presurizată înainte să leșine.

Au ieșit din crevasă și au dat peste o pantă, din care jumătate era luminată puternic de soare. S-au cățărat afară din groapă și au ajuns la suprafață.

– Și acum ce facem? întrebă Emo.

Tyler dădu din cap și îi puse mâna pe casca de protecție, în dreptul gurii. Se aplecă și își lipi casca de cea a lui Emo.

- Treci pe canalul șase, codat. Emo schimbă frecvența radio.
- Nu o să poată veni după noi o vreme, îi transmise Tyler. Penfru că am lăsat cartea lui Iuda înăuntru, s-ar putea să nici nu știe unde suntem.
- Cartea lui Iuda?
- Notepadul tău - probabil că l-ai avut la tine când ai fost interogat.
- Da. Dar nu cred că și-au dat seama ce înseamnă dosarul SDF, căci nu mi l-ar fi dat înapoi.
- Să ți-l dea înapoi? Naiv mai ești. Au pus un dispozitiv de urmărire în el.

Emo văzu ochii negri ai lui Tyler prin cască, la câțiva milimetri de ai săi, dar i se părură că erau separați de mai mult decât sticla și vidul care-i despărțea.

- Îmi pare rău, spuse.
- Nu mai contează.
- Dacă ne întoarcem, vom fi arestați. Probabil ne vor deporta.
- Mai e până să ne întoarcem. Vino după mine.
- *Dar unde ne putem duce?*
- Există o clădire abandonată, la sud de aici, în care au locuit muncitorii de la o mină de ilemenit. Avem puțin de urcat - două, trei ore - dar ce altceva avem de făcut într-o dimineață frumoasă ca asta?

Tyler se întoarse și pomi cu pași hotărâți spre sud. Emo rămase nemișcat o clipă, apoi porni după el.

Mergeau spre sud, de-a lungul părții de vest a craterului. Solul era mult mai pietros aici, plin de stânci uriașe și de gropi, acolo unde tuburile de lavă antice se prăbușiseră cu milenii în urmă. Costumul era prea strâmt pentru Emo și începu să-l mănânce sub braț. Termoregulatorile se străduiau să facă față luminii puternice a soarelui și simți sudoarea curgându-i pe întreg corpul.

Ajunși în partea de sud a craterului Fowler, o luară din nou spre sud. Tyler urmărea liniile lăsate de tractoare pe nisip. După vreo doi kilometri terenul începu să se înalțe, iar odată ajunși la Adil's Ridge, Emo privi înapoi și avu ocazia, pentru prima oară în viață, să privească craterul și domul în care trăise până atunci.

- Clădirea asta de care zici e locuibilă? îl întrebă pe Tyler.
- Da, am pregătit-o eu.
- Și ce o să facem? Nu vom putea rămâne acolo la nesfârșit.
- Nici nu mă gândeam la așa ceva. îi vom lăsa să se mai calmeze puțin. Ai uitat că până acum nu am făcut nimic, decât să desenăm cu vopsea un mesaj pe dom. Eu sunt, la urma urmei, un artist. La ce te poți aștepta de la un artist?

Emo nu-i mai aminti lui Tyler de posibilele victime ce ar fi putut rezulta în urma decompresiei cauzate de evadarea lor. își fixă privirea în pământ și încercă să țină pasul. Simțea că mai are puțin și își pierde suflul. Mergeau așa cam de o oră și ceva, fără să-și spună nimic. în stânga lor, Emo observă, în depărtare, un șir de piloni, legați între ei cu niște cabluri. Era ruta de cale ferată dintre Fowler și Tsander, aflat la câteva sute de kilometri în sud.

Tyler fu primul care vorbi.

– Lucrez la un material nou. Pentru spectacolul de întoarcere. Este despre diferența dintre iubire și sex.

– Așa. Și care e această diferență?

– Sexul e ca o friptură proaspătă. Miroase foarte bine, salivezi după ea, o consumi în câteva minute, ești satisfăcut, te simți minunat după care adormi.

– Și iubirea?

– Iubirea a total diferită. Iubirea e ca mâncarea înghețată - durează la nesfârșit. Rece ca hidrogenul lichid. O scoți din frigider când ai nevoie, o încălzești. Te convingi singur că e la fel de bună ca și sexul. Oamenii care sunt partizanii iubirii spun că e chiar mai bună decât sexul, dar asta e o minciună construită din necesitate. Iubirea e mai bună decât să mori de foame, de exemplu, și cam atât.

– Mai trebuie să lucrezi puțin la materialul ăsta, spuse Emo. După o clipă, adăugă: E o nuvelă despre iubire în *Povestiri despre bărbați*.

– Credeam că povestirile pentru bărbați sunt numai despre sex.

– Nu. De fapt, nu ai să găsești nimic despre sex în ele. De abia dacă dai de vreo femeie sau două. Cele mai multe dintre povești sunt despre competiția dintre bărbați. Dar există una despre un tip bogat care pariază cu un altul, sărac, că foamea e mai puternică decât iubirea. Așa că îi închide pe tipul sărac și pe iubita acestuia în camere separate de o fereastră și, timp de șapte zile, nu le dă nimic de mâncare. Evident, la sfârșitul săptămânii, cei doi sunt lihniți de foame. Atunci, bogatul îi mută în aceeași cameră și le pune pe masă o singură bucată de pâine.

– Și cine o mănâncă?

– Bărbatul e primul care se repede asupra pâinii dar, chiar în momentul în care se pregătește să o ducă la gură, o privește pe femeie, care mai are puțin și leșină de foame. Așa că i-o oferă ei. Ea refuză, spunând că el are mai mare nevoie de ea. Astfel, cei doi câștigă pariul.

Tyler râse:

– Dacă le-ar fi pus o bucată de friptură aburindă, l-ar fi pierdut cu siguranță. Continuau să urce.

– Povestea asta nu e despre iubire. E despre omul sărac care îl învinge pe cel bogat.

Emo se gândi o vreme.

– Posibil.

– Și ce ai învățat din cartea aia? Ceva interesant?

– Păi, în primul rând e plină de crime - ca și cum scriitorii ar fi obsedați de așa ceva. Personajele de acolo ucid de plăcere, ca și cum ar practica un sport, pentru bani, pentru libertate sau pentru a obține respect. Sau pentru femei.

– Așa erau vremurile pe atunci, Emo. Bărbații...

Vocea lui Tyler fu bruiată de un zgomot puternic. După vreo cincisprezece minute se auzi vocea metalică a unui computer:

Satelii raportează pericol iminent de radiații solare. Fluxul de particule va începe în douăzeci de minute, atingând nivelul letal în treizeci de minute. Toate persoanele de la suprafață sunt rugate să se adăpostească imediat. Nu ieșiți din adăpost până ce nu veți primi semnalul sonor. Repetăm: în douăzeci

de minute va avea loc o furtună solară majoră. Toate persoanele de la suprafață sunt rugate să-și caute de urgență adăpost.

Se opriă amândoi. Emo începu să cerceteze cerul, cu atenție. Desigur, nu găsi nimic diferit. Soarele ardea la fel de puternic ca dintotdeauna. Inima îi răsună în urechi. Auzi respirația sacadată a lui Tyler în căști.

– Cât de izolată e construcția de care vorbeai? Crezi că rezistă la o furtună solară?

Tyler răspunse după câteva minute.

– Mă îndoiesc.

– Dar mina? Nu ar trebui să aibă un adăpost anti-radiații? Sau un tunel?

– E o mină părăsită de multă vreme, spuse Tyler calm, și în plus nu cred că putem ajunge acolo în douăzeci de minute.

Colonia se afla la mai mult de o oră spre sud.

Emo cercetă orizontul, căutând orice ar fi putut fi folosit ca adăpost. O crevasă, un tub de lavă -ar fi putut muri din lipsă de aer, dar măcar nu ar fi murit prăjiți. Văzu din nou pilonii legați prin cabluri, mergând spre est.

– Linia ferată, spuse Emo. Are adăposturi anti-radiație pe toată lungimea ei.

– Dacă reușim să ajungem la unul la timp.

Emo își privi ceasul. 02.37. Probabil că furtuna avea să înceapă la 03.00. O pomi în fugă spre est, către piloni. Tyler îl urmă.

Următoarele cinsprezece minute trecură ca în transă, ca o cursă cu încetinitorul, suprarealistă, de-a lungul terenului accidentat, prin praf și printre stânci. Emo începu să vadă puncte roșii înaintea ochilor. I se părea că, în ciuda efortului depus, nu avansase deloc.

Mai erau cinci sute de metri până la pilon. Trei sute. O sută. Acum se aflau chiar sub el.

Emo privi în ambele direcții căutând un adăpost. Calea ferată era prevăzută cu adăposturi anti-radiație, plasate la anumite intervale. Distanța dintre ele era determinată de viteza maximă a locomotivei și de avansul pe care îl puteau lua pasagerii, ținând cont de avertismentul pe care îl puteau primi în cazul unei furtuni solare. Era imposibil de spus cât de aproape se aflau de un astfel de adăpost sau în ce direcție se afla cel mai apropiat.

– Trebuie să mergem spre sud, spuse Tyler. Colonia e cel mai apropiat adăpost înspre nord și e prea departe așa că singura noastră șansă e să alergăm spre sud.

Era ora 02.51. începură să alerge spre sud, dar salturile lor nu mai erau atât de mari. îi mâna mai degrabă un fel de disperare tăcută. Emo își fixase privirea spre orizont. Cablurile gemene se întindeau deasupra lor ca niște pânze de păianjen, strălucind argintiu în bătaia soarelui și întinzându-se în depărtare, unde următorul pilon în formă de T se înălța ca linia de finis a unei curse.

Pilonul crescă și curând ajunseră la el. în spatele lui, cablurile continuau să se întindă spre orizont. Continuară să alerge și, pe măsură ce se apropiau, Emo văzu un tunel deschizându-se în depărtare și cablurile intrând în el. Nu reuși decât să scoată un suspin slab, deși era convins că uriașe de bucurie.

Aproape ajunseseră la tunel, când Emo își dădu seama că Tyler încetinisese și nu-l mai urma. își impuse să se oprească și aproape că își înfipse fața într-un regolit. Privi înapoi. Tyler încetinisese de tot și părea că e la plimbare.

– Ce s-a întâmplat? întrebă cu vocea gătită de efort.

– Nimic, răspunse Tyler. Deși și vocea lui era slăbită, părea că nu se mai grăbește deloc.

– Hai o dată! strigă Emo. Acum Tyler se oprise de tot.

– Femeile și copiii primii.

Emo încercă să-și recapete răsuflarea. Ceasul arăta ora 03.04.

– Ce ai zis?

– Intră ta primul. Salvează-ți viața aia de doi bani.

– Ai înnebunit? Vrei să mori?

– Bineînțeles că nu. Dar vreau ca tu să intri primul.

– De ce?

– Dacă nu ți-ai dat seama până acum, nu are rost să-ți explic, Emo. E o poveste pentru bărbați.

Emo nu mai înțelegea nimic.

– Vino aici, în soare, lângă mine, strigă Tyler. E foarte plăcut.

Emo izbucni în râs. Făcu un pas către Tyler. Apoi îl facu și pe al doilea. Acum erau umăr lângă umăr.

– Așa da, bărbat, Emo. Cât crezi că ai să poți rămâne aici?

Soarele strălucea din ce în ce mai puternic. Gura tunelului se deschidea la cinci metri în fața lor. 03.07. 03.09. Se priveau unul pe altul, însă nici unul dintre ei nu avea de gând să facă vreo mișcare.

– Viața mea nu e de doi bani, spuse Emo.

– Depinde din ce unghi o privești, răspunse Tyler.

– Dar nu crezi că ar trebui să ți-o salvezi pe a ta?

– Ce te face să crezi că nu e decât o alarmă falsă, Emo? Anunțul poate fi la fel de bine o diversiune, pentru a ne determina să ne întoarcem în colonie.

– Dar au fost avertismente toată săptămâna.

– Asta face diversiunea și mai plauzibilă.

– Totuși nu are rost să ne riscăm viața pe o supoziție.

– Eu nu cred că e o diversiune, Emo. Voi intra și eu în tunel, dar numai după tine.

Emo privi gura întunecată a tunelului. Era 03.11. îl despărțea un singur salt de moarte. Probabil că radiațiile deja începuseră să-i afecteze organismul. Fruntea îi era acoperită de sudoare.

– Deci asta înseamnă să fii bărbat, spuse Emo, cu un glas scăzut, mai mult ca pentru sine.

– Da, răspunse Tyler. Iar eu sunt un bărbat mai bun ca tine.

Emo simți cum i se urcă sângele în cap.

– Ba nu ești mai bun ca mine.

– O să vedem.

– Nu ai realizat nimic până acum.

– Nu trebuie să-mi spui ta mie ce am realizat și ce nu. Hai, Emo. Du-te înapoi în peștera din care ai ieșit.

03.12. 03.13. Emo simțea deja radiațiile. Distrugeau proteinele și

ADN-ul din organism, rupeau pereții celulelor, transformând moleculele organice, miraculos deordonate, în gunoi. Se gândi la Alicia, la sânii ei, la lumina din ochii ei. Oare le spusese prietenelor ei că o lovise? Apoi, în minte îi veni mama lui. Observase șocul și mirarea de pe fața ei când aruncase cu cartea în ea. Cât de furios fusese! Ar fi vrut să-i fi putut explica de ce aruncase cartea. Nu putea fi chiar atât de greu.

Își văzu umbra ajungând în spatele lui, ascuțită și nemișcată, două brațe, două picioare și un cap, un fel de maimuță, care, cumva, ajunsese pe lună. Nu, nu o maimuță - un om. Ce miracol că omul reușise să rămână viu în locul acesta imposibil și nu numai că rămăsese viu, dar îl transformase în propria casă. Toată munca aceea grea, fizică și intelectuală, depusă în van, ca el să moară prăjit, sub soarele necruțător.

Îl privi pe Tyler, care stătea nemișcat ca o stâncă.

- E o nebunie ce facem, spuse Emo și o pomi, în fugă, spre tunel.

La o secundă după ce ajunsese acolo, Tyler îl urmă.

Paisprezece

Găsiră adăpostul anti-radiații pe la jumătatea tunelului, se închiseră înăuntru, își scoaseră costumele, băură niște apă și respirară cu nesaț aerul rece. Se înghesuiră în cămăruța de piatră, unul în altul, mirosindu-și sudoarea. Emo începu să se simtă rău: avea frisoane și îi era greață. Tyler îl obligă să bea apă și îl țină în brațe.

Îi spuse că e de la radiații, dar Emo știa că nu e vorba de asta. Stătu nouă ore, fără să scoată niciun cuvânt, într-un colț, până auziră în căști semnalul care anunța că pericolul trecuse. Apoi, ignorându-l pe Tyler, își puse costumul și o pomi înapoi spre colonie.

Cincisprezece

Și așa a descoperit Emo că nu e bărbat. Că, într-adevăr, Tyler avusese dreptate și că nu era loc pentru bărbați în Societatea Verișoarelor și a Verișorilor. Și că el, Emo, în ciuda furiei sale și a nemulțumirilor, era doar un alt verișor.

Costul acestei descoperiri fu propria exilare și încă ceva.

Când Emo se predă la Poliție, dornic să povestească despre dosarul SDF și gata să îi ajute să-l găsească pe Tyler, fu surprins de calmul cu care fu întâmpinat. Nimeni nu-l întrebă nimic. îl priviră doar ciudat, cu ochii plini de mânie și mai mult de atât. Oroare? Greață? Milă? L-au dus în aceeași cameră albă unde fusese adus prima oară și l-au lăsat singur. După o vreme, polițista blondă, Mona, intră și îi spuse că trei oameni fuseseră grav răniți atunci când el și Tyler desigilaseră ușa presurizată, pentru a evada. O a patra persoană, care insistase să îi urmeze, rămăsese blocată în tunel și murise: era mama lui.

Emo și Tyler fură judecați separat și colonia votă: urmau să fie expulzați. Expulzarea lui Tyler era permanentă; Emo putea să ceară reprimirea în colonie, după zece ani.

Cu o noapte înainte de a pleca, lui Emo, însoțit de un polițist, i se

permise să facă o vizită acasă. Știind cât de nepotrivit era, își cern totuși scuze de la sora, mătușa și verișoarele sale. Mătușa Sophie și Nick îl tratară rece, dar corect. Celeste, care nu se știe de ce nu era atât de supărată pe el, îl îmbrățișa îndelung și plânse. I se mai permise să-și ia un rucsac cu lucrurile care îi aparțineau, apoi trebui să plece.

Emo îl rugă pe polițist să-l lase să se oprească o clipă pe terasa din fața apartamentului, înainte să se întoarcă la închisoare. Aruncă o ultimă privire asupra domului din crater, locul în care trăise până atunci. Trase aer adânc în piept și închise ochii. I se părea că mama lui e pretutindeni în jur. Dar nu reușea să vadă decât imaginea ei, târându-se pe coate și pe genunchi în întuneric, încercând disperată să-l salveze de el însuși. Cât de furioasă trebuie să fi fost. Și cât de speriată! La ce s-o fi gândit în ultimele clipe, știind că va muri? I-o fi părut rău că-l născuse?

Deschise ochii. Zări cutia de gunoi reciclabilă în care, toată viața lui, aruncase pietricele. Băgă mână în rucsac, scoase **Povestiri pentru bărbați** și păși spre cutie.

Alicia apăru de după colț.

– Salut, Emo, spuse ea.

Emo rămase într-o poziție ciudată, cu cartea deasupra cutiei, încercând să-și găsească cuvintele. Polițistul îi urmărea cu atenție.

– Nici nu am cuvinte să-ți spun ce rău îmi pare, începu el.

– Știu că nu ai vrut să se întâmple așa ceva, răspunse fata.

– Nu mai contează dacă am vrut sau nu. S-a întâmplat.

Fără să știe de ce, înmâna fetei cartea.

– Nu știu ce să fac cu ea, spuse. Vrei s-o păstrezi pentru mine?

A doua zi dimineața l-au urcat în trenul spre Tsander. Exilul său începuse.

Traducere: Emanuel Huțanu

„Stories for Men” by John Kessel Copyright © 2002 by John Kessel Firstprinted in Asimov’s, nov. 2002. Reprinted here by permission of the author and the author’s agent Ralph Vicinanza, Ltd.

Povestirea a fost premiată cu James Tiptree Jr. Award și nominalizată la Nebula în 2003.